

Langus se pripravlja, kaj na drugi?

Ko smo prejšnji teden obiskali jeseniške hokejiste, se je nenadoma pojavil med njimi ves oznojen in upehan tudi Langus Jože, naš znani smučarski skakalec, ki se te dni uspešno pripravlja na novo smučarsko sezono. Srečali smo ga na drsališču. Pravkar je preskakoval stopnice na tribuni pod Mežakljo in se od časa do časa zazrl na ledeno ploskev, kjer je trener Wolkovsky usmerjal delo treninga. Nenadoma se je Joža znašel pred orati slačilnic, prav tedaj, ko je tehnični vodja Brun hvalil novega poljskega trenerja.

Joža je nekaj časa poslušal pohvalne besede o poljskem trenerju, nato pa posegel sam v ta razgovor.

»Lahko ste veseli in zadovoljni, da imate tako dobrega trenerja. Vaša klubska uprava prav

dobro skrbi za formo svojih igralcev in verjetno bi si želel vsak klub takšno vodstvo.

Ker smo ga imeli že pred seboj, smo ga kar takoj »vzeli na piko«.

»Joža, kaj pa ti delaš med hokejisti. Pa menda ne misliš zamenjati dila s puckom?«

Joža se je široko zasmejal in v domači govorici povedal tole:

»Kot vidiš, se pripravljamo. Toda kdo smo to? Trenutno vidis samo mene. Verjetno me boš vprašal, kje so ostali? Vidiš, prav to je tisto, kar me boli in kar moram ostro kritizirati. Naše klubske vodstvo skrbi po svojih močeh za vsakega posameznika. Imeli smo večkrat tudi skupne treninge na nogometnem igrišču in okolici Jesenic, sedaj sem pa ostal sam. Ne vem, kje so ostali? Nekaj alpskih smučarjev imamo v Routhal pod Črnim vrhom. Vprašanje je, če se pripravljajo tako kot bi se morali. Nekaj je tudi tekačev, pa vendar moram reči, da sem z vsemi izgubil stike.«

»Torej, tole te tare? Prav imaš, da skrbiš za ugled svojega kluba. Kaj pa reče vodstvo kluba na vse te priprave? Ali imate dovolj sredstev zato, da se boste opremili in da boste odšli na ta ali ona tekmovanja?«

Nekaj časa ni bilo odgovora, nato pa je kar izbruhnilo iz njega: »V tovarni so nam zares osteransko priskočili na pomoč. Tu smo dokončno uredili razmere, ki so nas prejšnja leta večkrat sprajljale v silno nejevoljo. Kako pa je s finančno politiko v našem klubu, tega jaz ne vem. Stisla sem, da denarja nimamo toliko, kolikor bi ga potrebovali za vadbo in nastope in zato živimo v veliki negotovosti in ugrabnosti. Kakšna bo naša usoda v bodoči sezoni. Čas bi bil, da bi končno vendarle resili te večne probleme okrog opreme, denarja itd. in da bi začeli misliti na ozgojo še preostale peščice smučarjev, ki ima veliko veselje do tega športa v našem okolišju. Kar pogled, kako živijo hokejisti, kakšni so njihovi pogoji, pa ti bo takoj jasno, zakaj smučanje prepušča položaje hokeju na ledu.«

ROKOMETNI TURNIR NA BLEDU

Bled, 7. decembra — Garnizon JLA iz Bohinjske Bele je priredil na Bledu rokometni turnir v počastitev Dneva JLA. Na turnirju so nastopili Mladost in Planika iz Kranja, Storič iz Golnika ter Planinc iz Boh. Bele. Zmagala je Mladost, ki je v zaključnem srečanju premagala Storič 23:7. Ostala srečanja — Storič : Planika 8:6, Mladost : Planinc 15:7, Planika : Planinc 10:6.

Leto XIV.

Stran 2

Štev. 49

POLET

Vso pohvalo

Okrajni zvezi „Partizan“ Ljubljana

Okrajna zveza »Partizan« Ljubljana je začela letos jeseni zelo energično reševati pomanjkanje strokovnih kadrov v partizanskih društvih. Vsi vemo, da je pomanjkanje strokovnjakov ena najbolj bolečih točk v vseh organizacijah in šolah, prav tako tudi v partizanskih društvih. Doselej smo sicer priredili že precej tečajev, vendar so dosedanje tečaje v glavnem prirejale republiške Zveze »Partizan« Slovenije in še nekatere Okrajne zveze »Partizan«. Odločno premalo pa je bilo skrbi po društvih, ki naj bi vzgojila na stotine in stotine novih, mladih vodnikov. Skratka — dosednji tečaji, ki so bili večji del na republiški ravni, so zajeli še vse premajhen krog ljudi, da bi lahko uspešno zamašili velike vrzeli, ki nastajajo zaradi pomanjkanja vadijskih kadrov.

Okrajna zveza »Partizan« Ljubljana je pred dobrim mesecem organizirala posebno vrsto tečaje oz. seminarje v 16 središčih. V teh središčih se enkrat tedensko zbirajo mladi bodoči vodniki iz vseh bližnjih društev. V te kraje pošilja Okrajna zveza sposobne vadijce, ponekod, kjer pa imajo doma sposobne prednjake, pa slednji skrbne za pouk v teh tečajih. Tako se v 16 krajih enkrat tedensko zbirajo mladi vodniki, ki si v 3 urah tedensko pridobijo precej strokovnega znanja. Velika prednost teh tečajev je v tem, da ljudi ni treba odtegovati od dela in produkcije, razen tega pa je Okrajna zveza »Partizan« Ljubljana s temi tečaji zajela res širok krog mladih vadijcev. V vseh 16 krajih — v Domžalah, Kamniku, Logatcu, Stični, Cerknici, Litiji, Trbovljah, Hrastniku, Ribnici, Novi vasi, Ljubljani, Starem trgu, Moravčah, Cerknici, Grosuplju in Kočevju — se vsak teden enkrat zbere več kot 200 bodočih vodnikov, kar je za

Ljubljanski okraj prav leta številka! Povprečno se v vsakem središču zbere 15–20 tečajnikov, ponekod pa še več (Domžale in Logatec po 30, Cerknica 25, Kamnik, Trbovlje, Litija, Hrastnik po 20 itd.). Skratka, ta akcija OZ »Partizan« Ljubljana bo nedvomno izdatno zalegla, saj potekajo po izjavah delavcev na terenu ti tečaji zelo dobro. Ni dvoma, da bo nad 200 novih vadijcev v ljubljanskem okraju lahko izdatno pripomoglo k nadaljnjemu razmahu partizanske organizacije v tem okraju.

Trenutno se mladi tečajniki seznanjajo s snovjo, ki jo je mogoče poučevati v telovadnici, torej z vajami na orodju, igrami, raznimi panogami atletike, akrobatiko itd. Toda Okrajna zveza »Partizan« Ljubljana bo naredila še izdaten korak dalje. Zdej, ko smo tik pred nastopom zime, bo OZ poskrbela, da bodo vsi tečajniki prišli tudi na smuč, tako da se bodo na kratkih seminarjih seznanili tudi z osnovami smučarskega športa. Poleti pa se bo več kot 200 bodočih vadijcev spoznalo še z osnovami plavanja in taborništvu, tako da si bodo kar mimogrede pridobili dokaj obširno, vsestrano znanje. Kot zanimivost naj povemo, da obiskujejo omenjene seminarje celo nekateri starejši, že izurjeni vodniki »kot izredni slušatelji«. Le-ti so zelo pohvalili strokovno raven teh tečajev in pravijo, da jim tečaji — čeprav so že izkušeni vodniki — v marsičem koristijo, saj večkrat slišijo kaj novega in koristnega, kar bodo lahko s pridom uporabili pri nadaljnjem delu. Okrajna zveza »Partizan« Ljubljana zasluži za to prizadevnost pri vzgoji novih vodnikov vso pohvalo, žeteli pa je tudi, da bi jo čim več forumov v tem delu posnemalo.

To Moveniki

■ Brežice — V počastitev »Dneva republike« so nogometaši trboveljskega Rudarja (B-moštvo) premagali mlado enajstoročico Brežice 4:2.

■ Vrhnika — Vrhniki smučarji so se na sestanku dogovorili, da bodo letos izvedli čim več tekmovanj, zlasti za mladino. Najboljši smučarji bodo vodili tečaje za srednjošolsko mladino, sploh pa bodo skušali pritegniti čim več mladine. Letos bo rešeno tudi vprašanje skakalnice, saj bo občina odstopila primeren teren, ki bo zadoščal za zgraditev 50-metrške skakalnice.

■ Idrija — Mislili teden je bila v Idriji skupščina Primorske smučarske podzveze. Iz poročil je bilo razvidno, da je bilo delo podzveze pravilno, saj je podzveza izvedla skupaj z Okrajno zvezo »Partizan« 16 tečajev za pionirje z več kot 400 udeleženci. Razen tega je bilo letos nad 20 tekmovanj. Dvignilo se je tudi število registriranih članov, čeprav le-teh še ni dovolj. V živahni razpravi so vsi poudarili, da je treba letos prirediti še več tečajev, lokalni organi pa bodo morali izdatneje podpreti smučarski šport. Ob zaključku je skupščina sprejela koledar tekmovanj, izvolili pa so tudi nov upravni odbor.

■ Ptuj — V okviru proslav »Dneva republike« so bile tudi v Ptuj športne prireditve v streljanju, namiznem tenisu, rokometu, odbojki in šahu. V namiznem tenisu je tekmovalo 8 ekip, prvo mesto je osvojilo Kidričevo. V odbojki je sodelovalo 5 moštev, zmagala je ekipa IKLIP pred gimnazijo.

Namiznoteniško prvenstvo Ljubljane

Tomažič najuspešnejši

Ljubljana, 7. decembra — Včeraj in danes je bilo v šoli na Prulah prvenstvo Ljubljane v namiznem tenisu, ki pa je bilo po obisku žal eno najslabših doslej. Tudi srečanja niso bila najkvalitetnejša. Nastopilo je okrog 50 tekmovalcev in tekmovalk, ki so imeli tako še zadnjo pripravo pred državnim prvenstvom.

Moški so igrali do četrtfinala po izločilnem sistemu. Nato pa se je osem najboljših pomerilo vsak z vsakim. Zanimivo je, da je lanski prvak Ljubljane Kern neuspešno na slovenskem prvenstvu, pridal še popoln neuspeh na prvenstvu Ljubljane. Uvrstil se ni niti med osem najboljših, saj mu je to preprečil Aleš, ki ga je premagal 2:0. V finalnem delu je imel največ uspeha Tomažič, ki je odpravil vseh sedem nasprotnikov in si tako pridobil naslov najboljšega Ljubljančana. Drugo mesto je zasedel Zajc, ki ga je premagal le z zmagovalcem. Podobnik je bil tretji s petimi zmagami in Tigerman četrti s štirimi. Tudi pri mladincih lanski zmagovalac Bratuš tokrat ni uspel, saj ga je premagal Perne 2:1. Pri moških B je Vizler v finalu premagal Strojnika 2:0. Pri ženskah se je finalno srečanje med Trampužev in Errathovo končalo v korist Trampuževe 2:0.

Zanimivo je bilo tudi srečanje v ekipnem tekmovanju. Ljubljana je pri moških v finalu premagala Odred 5:3 in so za zmagovalno moštvo nastopili: Tomažič, Zajc in Bratuš.

Pol stoletja dela, ustvarjanja, uestjovovanja, razvijanja, organiziranja, učenja. Pol stoletja požrtvovalnosti in nesebične predanosti duhu in razvoju telesne kulture, pomeni dobo, ki ne moremo mimo nje. Debeljak Janez, učitelj, telovadec, tekmovalac, stalni prednjak, večletni načelnik, predsednik, večkratni podpredsednik in član nadzornega odbora, častni član »Partizana« Ribnica. To je kratka karakteristika, ki pomeni 50-letno življenje v društvu in za društvo.

Dolga je vrsta let in dejanj našega Janeza pred in po drugi svetovni vojni. In v letih okupacije? Janez je bil prvi in najvažnejši član organizacije in duha za osvoboditev.

Ob priliki proslave 50-letnice društva je bil Janez, poleg še 6 drugih zaslužnih članov, med katerimi je tudi njegova žena Anka, imenovan za častnega člana »Partizana« Ribnica.

V jeseni leta 1957 se je vrnil v Ribnico njegov sin, mladi Franc Debeljak. Na občnem zboru »Partizana« Ribnica je bil izvoljen za predsednika društva. S tem je očetova iniciativa in disciplina prešla na sina, ki naj bi nadaljeval očetovo delo. Z vso energijo in vztrajnostjo, ki je lastna »Kramarčkom«, se je oprijel dela.

Strelsko tekmovanje za pokal »Branka Ivanuša«

Boljši naprej - slabši izpadajo

V minulem tednu je bilo zaoključeno II. kolo strelskega tekmovanja z zračno puško za pokal Branka Ivanuša. To tekmovanje služi našim strelcem kot zelo dobra priprava za redne liške tekme z istim orožjem in zato je tudi udeležba številčno tako močna. Toda, ker je turnir organiziran po sistemu na izpadanje, se je število nastopajočih ekip že precej zredilo.

V drugem kolu je nastopilo 28 ekip, čeprav je bil predviden nastop 32 ekip. Iz neznanih razlogov namreč niso nastopile ekipe Staneta Rozmana (dve), Usnjarija iz Smartna in Litije, kar odsotnim ni najbolj v čast, hkrati pa moti organizatorje glede rednega zaključka vsakega kola. V tretje kolo tega turnirja se je uvrstilo 16 zmagovalnih moštev, ki so dosegla v povprečju skoraj enakovredne rezultate onim iz I. kola. Menimo pa, da so mnogi rezultati dokaj realnejši, saj so sedaj izpadle celo nekatere ekipe, ki so nas v začetku tekmovanja presenetile z izredno visokim številom doseženih krogov. To velja predvsem za Triglav II in III, saj sta prav ti dve ekipi dosegli v prvem kolu prvo in peto mesto, medtem ko so se ostale precej znele ekipe uvrstile precej niže. Presenetljivo visok in najboljši rezultat tega kola je dosegla ekipa Panovec iz N. Gorice z 900 krogi, medtem ko je njen neposredni nasprot-

nik »Kraška Ciril« izpadel s četrtim najboljšim rezultatom — 891. To precej kaže na nerealnost doseženih rezultatov in nam vzbuja dvom, če so bili sodniki pri presoji in ugotavljanju krogov povsem objektivni. To tembolj zato, ker smo imeli ob letošnjem liškem tekmovanju priložnost dognati, da so v nekaj primerih posamezne družine pošiljale tehnični komisiji SZS nerealna poročila. Precej dober rezultat so dosegli strelci Usnjarija Kamnik z 898 krogi in Dioptr z 893 krogi. S tem sta obe ekipi zasedli v II. kolu 2. in 3. mesto. Kaže, da bodo strelci Dioptra tudi letos prikrivali svojo pravo moč in najbrž na koncu precej presenetili.

V tretjem kolu je žreb pripravil precej napetih borb, najzanimivejše vsekakor med »Vido Pregare« in Dioptr iz Ljubljane, Olimpijo in »Brankom Ivanušem« I ter »Dankom Marušičem«, iz Izole in »Br. Kavčič« iz Ljubljane. Tekme v III. kolu bodo zaključene jutri, prihodnjo nedeljo pa bo v Ljubljani na strelišču »Branka Ivanuša« že četrtfinale. Zato bodo posamezne ekipe sedaj prav gotovo poizkušale »izvleči« čim boljše rezultate in bodo morda za vslop v nadaljnje tekmovanje odločali celo posamezni krogi.

Rezultati II. kola — Olimpija : Savica 771 (!) : 732, D. Marušič : Triglav II 855:840, Gradis-Kov. : St. Rozman I 866:0, Dioptr : Titan II 893:802, Usnjarija Kamnik : Triglav III 898:794, Brata Kavčič : St. Rozman II 880:0, Titan II : Triglav I 836:814, Obrtnik M. Sobota : Br. Ivanuš II 869:823, Partizan Iulek : DOZ 810:809, Br. Ivanuš I : R. Skapin 843:768, Tabor Ježica : Usnjarija Smartno 871:0, Heroj Vitez : St. Rozman Šentvid 824:779, Borec Bloke : Tone Tomšič 869:862, Br. Ivanuš III : Primc D. J. 857:823, V. Pregare : Litija 845:0, Panovec : Kraška Ciril 900:891.

Hrastniško Bratstvo prvak

Pred kratkim je bilo zaključeno tudi nogometno prvenstvo v celjski podzvezni ligi, kjer je sodelovalo 12 moštev. Tik pred zaključkom prvenstva je zaradi pomanjkanja finančnih sredstev odstopilo Bratstvo iz Logatca, zamenjala pa jih je B moštvo Rudarja iz Trbovelj, seveda izven konkurence. Jesenski prvak je postalo Bratstvo iz Hrastnika, ki je s svojo borbenostjo prehitelo vse konkurente. Vrstni red je naslednji: Bratstvo 15 točk, Proletarec 12 (22:13), Olymp Celje (20:13), Part-Rudar (Velenje) 11 (23:22), Rudar Hr 11 (24:27), Kovinar (St) 11 (19:22), Celje 9 (24:25), Part. Slov. Konjice 9 (13:20), Part. Brežice & Svoboda (Kisovec) 7, Part.-Soštanj 5.

Zmagi in poraz RUSOV

Hokejska reprezentanca Sovjetske zveze je trenutno na gostovanju po Veliki Britaniji. Ruski hokejisti so doslej odigrali 3 tekme z angleškimi profesionalnimi ekipami. V prvi so bili premagani od moštva Wembley Lions s 5:2, potem pa so premagali Brighton Tigers s 6:3 in Paisley Pirates z 8:2.

Na velikem hokejskem turnirju v Zenevi je zmagala ekipa kanadskih igralcev, ki igrajo po švicarskih klubih. V finalnem srečanju so premagali reprezentanco Italije z 10:2. V borbi za tretje mesto pa je Davos premagal Edinburgh s 6:2.

SLUŽBENE OBJAVE

Zvezni zavod za fizično kulturo v Beogradu razpisuje

natečaj

za izdelavo scenarijev za naslednje športne poučne filme:

1. pouk tehnike boksa (sodobna metoda pouka tehnike z začetniki, izbira in vrstni red sredstev, popravljanje napak v tehniki, pomožna sredstva in organizacija vadbe); 2. pouk tehnike crawlva v plavanju (enako pod 1); 3. šola rokometu (osnova pouka tehnike in taktike); 4. kondicijski trening nogometašev (izbira sredstev, tehnika vaj, kompozicija treninga); 5. vadba meta kopja (enako kot pod 1).

Filmi naj bodo posneti na 16 mm traku z napisi, dolžina trajanja pa naj bo od 20 do 30 minut.

Dela iz posameznih tem, ki bodo upoštevana za snemanje, bodo odkupljena za ceno 30.000 din. Napisati jih je treba s pisalnim strojem v treh izvodih in poslati Zveznemu zavodu za fizično kulturo, Beograd, Gračaniška 18, najkasneje do 20. t. m.

VAŽNO ZA TRENERJE!

Zveza nogometnih trenerjev Slovenije obvešča vse trenerje in inštruktorje, ki delujejo v klubih, naj si takoj nabavijo »Statut i pravilnik Saveza fudbalskih trenera Jugoslavije«. — Naročila sprejemata ZNTS, Ljubljana, Tabor 13, cena izvodov je 100 din.

Vest iz Gorenjske

Sele preteklo nedeljo je bilo v okviru gorenjske nogometne podzveze zaključeno prvenstvo članov. Značilnost letošnjega jesenskega prvenstva je žal velika nediscipliniranost moštev in je imel disciplinski odbor GNP dosti dela. Največ kaznovanih igralcev imajo Tržič, Jesenice in Prešeren, iz Radovljice. Najbolj graje vreden primer pa je, da je tri kola pred koncem moštvo Jesenic B nastopilo s precejšnjim številom vinjenih igralcev in je bilo do konca prvenstva suspendirano. Naslov jesenskega prvaka si je pribral »Partizan« iz Skofje Loke, čeprav smo to pričakovali od Tržiča, Planike ali Mladosti, vendar je zlasti zadnja zelo razočarala. Vrstni red: Part. Skofja Loka 17 točk, Tržič 15, Planika 14, Bled 10, Triglav B 9, Mladost 6 (26:21), Bratstvo 6 (25:32), Prešeren 6 (18:35), Jesenice B 5, Bohinj 2.

■ Za najboljšega športnika Gorenjske so bralci lista »Glas Gorenjske« izbrali najhitrejšega plavalca v Jugoslaviji, Janeza Kocmurja. Zanimivo je, da se je znana mednarodna smučarka Zupančičeva v tej anketi uvrstila na 3. mesto. Vrstni red je: Kocmur, Brinovc, Zupančičeva, Teran, Košnik, Pintar (motorizem), Martelanc, Plutova, Kraljeva (strelstvo), Fincel.

■ V Ajdovščini sta se pred dnevi prvakra srečali rokometni reprezentanci Gorenjske in Goriške. Gorenjci so bili uspešni dvakrat. Moški so zmagali s 17:12 (5:4), ženske pa 4:3 (4:1). Povratno srečanje bo spomlad v Kranju. Zlasti razburljiva je bila ženska tekma, medtem ko je bila moška tekma tehnično zelo lepa v prvem polčasu.

**Predsednik
SZS tov.
Krese o
problemih
smučanja:**

PRIZADETI naj spregovorijo

S tem, da smo že imeli skupščino Smučarske zveze Jugoslavije, da se že pripravljajo naši tekači pod očakom Triglavom na Velem polju in da smo v zimsko športnem središču Kranjski gori na slovesen način odprli vzpenjačo na Vitranc, smo že hote ali nehoti prestopili prag nove smučarske sezone. Precej je problemov, ki so se v zadnjem času pojavili pred našo javnostjo, še posebej pa pred našimi smučarji. Zato bi bilo prav, da za uvod v novo smučarsko sezono spregovorijo sam predsednik Sportne zveze Slovenije, ki je na zadnji skupščini SZJ na Ravnah obljubil, da bo naša republiška zveza storila vse potrebno, da bo smučarski šport v Sloveniji znova prevzel prvo mesto na lestvici ostalih športnih panog.

Prav gotovo je tov. Krese dobro preudaril trenutni položaj našega smučanja, preden je dal to izjavo. Zato smo se obrnili prav nanj z željo, naj odgovori na nekaj vprašanj, s čimer bi pripomogel k boljšemu razumevanju in pojmovanju dela, predvsem v osnovnih organizacijah, klubih in društvih.

— Kako ste zadovoljni z delom skupščine Smučarske zveze Jugoslavije na Ravnah?

— Iz leta v leto ugotavljamo, da na občinah zborih ne sodeluje mladina, tista, ki je pravzaprav najbolj prizadeta. Ne mislim zanikati in omalovaževati dela starejših in preizkušenih funkcionarjev, toda pomembno ugotavljam, da na tem zboru ni bilo aktivnih smučarjev, ki bi posegli v razpravo. Mnenja sem, da je potrebno glede tega spreminiti statute, ker je že čas, da spregovorijo predvsem tisti, katerih usoda se kuje na takšnih skupščinah. Tako se iz leta v leto dogaja, da slišimo iste stvari kot bi zavrteli gramofonske plošče iz prejšnjih let. Dalje ne moremo biti zadovoljni s položajem posameznih zveznih kapetanov, predvsem s poročilom zveznega kapetana s skoke, ki ne vidi druge rešitve kot v nabiranju finančnih sredstev in poveljevanju razmer v drugih deželah. Vseč pa mi je bila razprava o načelnih vprašanjih, kar se je menda prvič zgodilo na skupščini SZJ. Mislim pa, da bi morali zbrani delegati po danih zmernicah kongresa nakazati jasno linijo za delo v osnovnih organizacijah. Tu moramo predvsem misliti na množično smučanje, ki mu moramo v danih pogojih posvetiti največjo pozornost. Vse pa je odvisno od klubov in društev. Najti moramo prave stike z mladino, ki dela in živi po solah in tovarnah. Zato bi še enkrat poudaril, da je edina prava pot klubov in društev ta, da iščejo nenene stike s solami in tovarnimi. Od Smučarske zveze Jugoslavije pričakujemo, da bo zaradi popularizacije smučarskega športa prej ali slej spremenila sisteme tekmovalnega v takšnem smislu, da bi s tem znatno pripomogla k nadaljnji razširitvi smučanja med mladino. Tu mislim predvsem na propagandne nastope, ki jih doslej praktično sploh ni bilo.

— Ali ste zadovoljni z delom Smučarske zveze Slovenije?

— Z rezultati dela naše republiške smučarske organizacije ne moremo biti zadovoljni, ker nam ne dajejo jasnih perspektiv za bodočnost. Govorimo o množičnosti, toda mnenja sem, da se ta množičnost ne razvija dovolj v danih pogojih. Prav bi bilo, da bi posamezniki spremenili svoja stališča in da bi se spremenil tudi način dela v posameznih odsekih Smučarske zveze Slovenije. Prepričan sem namreč,

da prav zaradi napačnih stališč kvaliteta iz leta v leto pada.

Tov. predsednik, kako bi po Vašem mnenju mogli doseči množično smučanje?

— Poglejte! Na nekem sestanku, morda prav na zadnji skupščini SZJ na Ravnah sem povedal, da imamo v naši republiki skoraj toliko smučk kot koles. Mislim pa, da bi s pravo organizacijo lahko dosegli nepri-

merno boljše rezultate, kot jih dosegamo pri kolesarjenju. Če smo namreč pripravljeni na zimsko sezono, potrebujemo le sneg in nič drugega, za kolesarje pa je nekoliko drugače, ker so tam druge objektivne težave. Gre torej za to, da znamo povezovati osnovne organizacije s solami. Ob tej priložnosti moram pohvaliti dosedanje delo Enotnosti in novo ustanovljenega kluba Novinar, ki sta že v bližnji preteklosti pokazala vsem ostalim osnovnim organizacijam pot k pravemu uspehu.

Množično smučanje bomo dosegli na ta način, ki sem ga pravkar opisal, ne smemo pa iskati rešitve le v denarju, kakor to pretirano poudarjajo nekateri smučarski voditelji!

— Kakšno pa je vaše mnenje glede pomoči vrhunskim smučarjem in glede dviganja kvalitete smučarskega športa?

— Predvsem se naslonimo na smučarske šole. Tu mislim na šole za izpopolnjevanje naših trenerjev in nadarjenih tekmovalcev. Šole morajo takoj zaživeti! Zato se znova navdušujem za ustanavljanje takih šol, kot so bile včasih za skakalce v Planici. Pravkar smo se lotili problema, kako bi zgradili umetno skakalnico, ki jih imajo po vseh drugih deželah Evrope. Ker precej jadtiku-jemo, da so zimski meseci prekratki za vadbo, zato menim, da bi morali takoj zgraditi umetno skakalnico v Ljubljani na Galetovem ali v Gunceljah. Na dosedanje 60-metrsko skakalnico bi položili umetno maso in s tem bi bil problem rešen. Imeli bi vse leto skakalno šolo in s tem bi se znatno dvignila kvaliteta naših skakalcev. To je tudi nujno potrebno, saj se morajo skakalci pripravljati za bodoče olimpijske igre in za našo največjo skakalno prireditel, ki bo spet leta 1960 v Planici. Mislim, da bi moral priskočiti na pomoč tudi olimpijski komite, ki ima med drugim nalogo pomagati pri dviganju kvalitete posameznih športnih panog. No, in če končno govorimo še o smučanju sploh, potem bi bilo prav, da naša telesno-vzgojna organizacija »Partizan« preusmeri v zimskih mesecih svoje delo na sneg. Prepričan sem, da se bo vsa mladina z navdušenjem oprijela smučanja in prav kmalu bi se lahko zato izluščili novi Muleji, Polde, Lukanci in drugi. In za zaključek bi bilo prav, da organiziramo mimo kvalitetenih smučarskih šol še vrsto tečajev tam, kjer so tudi dobri pogoji, kot razne naprave, skakalnice, dobre alpske proge ali pa primerni tereni za teke in podobno. Združiti moramo vse naše sile in s pomočjo inštruktorjev in smučarskih učiteljev doseči pravo revolucijo med našo mladino, ki bo občutila vso pomoč pri njenem naprežanju in izpopolnjevanju smučarskega znanja.

KEGLJANJE

Revija slovenskih kegljačev pod mikroskopom

V prejšnji številki našega lista se nismo dotaknili pomembne tradicionalne prireditve o čast Dneva Republike ~ revije slovenskih kegljačev. Ta je bila organizirana letos na Jesenicah, v Kranju, Mariboru in Ljubljani. Zveza kegljaških športov Slovenije je s tem naredila precejšen korak naprej, saj je omogočila nastop številnih tekmovalcev v okoliu okrajnih reprezentanc. Na Jesenicah so nastopili starejši člani, v Kranju mladinci, v Mariboru ženske, v Ljubljani pa člani.

Če pomislimo, da je v vseh teh krajih nastopilo 15 ekip in v njih 90 tekmovalcev, mimo tega, da sta tekmovali republiški reprezentanci moških in žensk še posebej, so bili kegljači torej dovolj zaposleni. Zatorej je prav, da se ustavimo ob nekaterih zanimivih podrobnostih in seveda tudi ob napakah.

Trije pokali za Ljubljano

Na štirih različnih kegljiščih so torej merili svoje moči posamezni okrajni reprezentanti. Nekateri so nas prav ugodno presenetili, drugi razočarali. Za veliko presenečenje pa so poskrbeli predstavniki ljubljanskih reprezentanc, ki so osvojili kar tri prehodne pokale: starejši člani, člani in članice. To je vsekakor pomemben uspeh, ki nam zagotavlja, da bodo tekmovalci ljubljanskih klubov tudi v prvenstvu igrali pomembno vlogo. Ob tem seveda ne moremo omalovaževati uspeha kranjskih mladincev, ki so osvojili četrti pokal.

Priznanje mladim Celjanom

Morda bi kdo menil, da bi morali ob kegljaškem četverboju mladincev v Kranju pohvaliti predvsem zmagovalno kranjsko ekipo. Seveda jim gre priznanje, vendar so to že dokaj rutinizirani mladinci. Veli-

ko pozornost pa so vzbudili prav zadnjeplasirani Celjani, ne zaradi rezultatov, temveč zaradi mladosti posameznih članov reprezentance. Med njimi sta nastopala celo dva 14-letna pionirja, ki sta dosegla za svoja leta kar zadovoljive rezultate. Posebej pa je treba povedati, da so celjsko reprezentanco sestavljali 4 mladinci iz Zabukovice, ki so šele pred kratkim postali znani med kegljači. Ti fantje pa po končanem tekmovalstvu niso imeli dobre zveze z vlakom za pot domov in so prišli v Celje šele okrog 2.30 ure zjutraj. Vendar jih to ni nič motilo, da ne bi do Zabukovice, ki je oddaljena od Celja nad 10 km, nadaljevali poti peš. To je sicer res naporno, kaže pa pri teh mladih ljudeh veliko navdušenje za šport. Naj mimo grede omenimo, da se ne ukvarjajo samo s kegljanjem, temveč tudi s košarko, odbojko in namiznim tenisom. Ali takšnim mladincem ne bi izrekli priznanja?

Odlična Smrajčeva

Veliko senzacijo na tekmi žensk v Mariboru je povzročila članica ljubljanskega Gradisa Bernarda Smrajčeva. Na sobotni reviji je dosegla rezultat mednarodne vrednosti 450 kegljev, kar je 4 keglje manj kot državni rekord Erjavčeve. Seveda Bernarda tudi v nedeljo ni odnehala in je na medrepubliškem troboju ponovno dosegla 455

Tekmovalni koledar je preveč zgoščen

Strelska zveza Jugoslavije bi morala perspektivno skrbeti za množično kvaliteto s tem, da bi pravilno razporedila tekmovalne termine, ne pa da se ozira samo na vrhunske strelce. To lahko precej zavre kvalitetni dvig strelstva v Jugoslaviji nasploh

Ko smo v prejšnji številki našega lista govorili o tekmovalnih načrtih Strelske zveze Slovenije, le-ta še ni bila obveščena, kakšen bo zvezni tekmovalni koledar prvenstva v prihodnjem letu. Neugodno nas je presenetila vest, da bo prihodnje državno prvenstvo izvedeno že v drugi polovici julija v Skoplju. To je prekrizalo račune vsem republiškim zvezam glede njihovih družinskih, okrajnih in republiških prvenstev in predvsem glede vprašanja kvaliteten priprav strelcev na državno prvenstvo.

Določeni termin državne prvenstva je vsekakor prežgoden, saj se začne spomladanska strelska sezona šele sredi aprila. Zato torej ni mogoče govoriti o rednem delu v strelskih družinah ter o vadbi in pripravah na različna obvezna tekmovalna, predvsem pa na republiško in državno prvenstvo. To pač zaradi tega, ker bodo republike prisiljene izvesti svoja prvenstva že v juniju, dotlej pa strelci prav gotovo ne bodo zadosti pripravljeni na odgovornejše nastope. To je seveda velika pomanjkljivost, ki bo lahko precej splovala na kvalitetni dvig strelstva v prihodnjem letu.

Zakaj pa je prišlo do določitve tako zgodnjega termina državnega prvenstva? Do takšne odločitve je prišla Strelska zveza Jugoslavije zaradi tega, ker bo prihodnje leto organizirano evropsko prvenstvo že ob koncu avgusta (v Italiji) in hoče SZJ pridobiti čim več časa za priprave strelske reprezentance. To sicer drži in je tudi boljše rešitev kot pa takšna, da bi organizirali priprave že pred državnim prvenstvom. Na ta način bi bile posamezne republike prikrajšane, ker bi bili kandidati za državno reprezentanco — ki se po nekakšnem neznanem ključu izbirajo skoraj vedno iz vrst istih ljudi — za državno prvenstvo boljše pripravljeni. To pa ne bi bilo realno glede na ostale tekmovalce iz posameznih republik.

Na nedavnem skenju SZJ je bilo ugotovljeno, da priprave za letošnje svetovno prvenstvo niso bile pravilno izvedene: najprej so gre-

šili pri izbiri kandidatov, za tem pa niso pazili, na kakšnem strelišču so se kandidati za reprezentanco pripravljali. Strelišče namreč ni, bilo glede mer pravilno. Zaradi ugotovljenih nepravilnosti je bil sprejet pravilen sklep, da bodo letos priprave kandidatov za državno reprezentanco prepuščene okrajnim strelskim odborom in republiškim zvezam. Na ta način bodo OSO in republiške zveze imele najboljši pregled nad kvaliteto strelcev in bodo kandidati za državno reprezentanco določali na podlagi doseženih rezultatov na posameznih tekmovaljih, ob koncu pa bodo v republiškem menilu organizirana še kontrolna tekmovalja in bodo končno izbrani tisti tekmovalci, ki bodo dosegli predpisano normo za posamezna orožja. Šele po državnem prvenstvu bosta na spored dve izbirni tekmi, na kar bodo reprezentanti odšli na skupne priprave. Novost pri letošnji izbiri je torej predložena norma, ki jo morajo kandidati doseči, to pa je praksa za različna mednarodna tekmovalja in prvenstva tudi pri drugih športnih organizacijah.

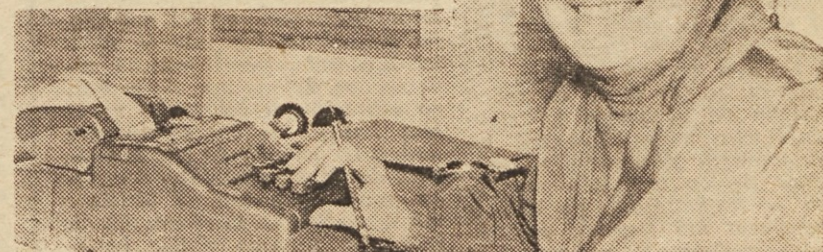
Seveda moramo kljub pozitivnim namenom, ki jih ima SZS glede priprave reprezentantov na evropsko prvenstvo, ugotoviti veliko slabost. Uradna strelska sezona se bo na ta način zaključila že skoraj ob polovici leta, prej pa bo manjkalo časa za priprave na republiška in državno prvenstvo. Zatorej bi bilo bolje, da bi bilo državno prvenstvo organizirano prihodnje leto prav tako po evropskem prvenstvu, kot je bilo letos po svetovnem prvenstvu in se je tudi obneslo. Priprave strelcev za državno reprezentanco bi seveda še manj trpele, ker bi ne bilo prenapetosti v terminih tekmovalni in tudi ne nepotrebne naglice, ki večkrat škodi kot koristi. Prav ta problem bi morali pri SZJ ob tako zgoščenem tekmovalnem koledarju temeljito proučiti in pri tem upoštevati interese tekmovalcev vseh republik, ne pa samo ozkega kroga izbranih reprezentantov.

Smola

Nek ameriški novinar je poročal v svojem lokalnem časopisu o razgovoru, ki ga je imel s črnim boksarjem po imenu Gene Silent Hairstone. Ta boksar sodi med boljše v srednji kategoriji in po novinarjevem pripovedovanju mu je izjavil, da bo v dveh mesecih osvojil naslov prvaka in dosedanjega prvaka razbil na kose. Potem se je pojavilo sporočilo, v katerem Hairstone demantira novinarjeve trditve. Vsi so verjeli boksarju. Zakaj? Enostavno zato, ker sploh ne more govoriti. Že od rojstva je namreč gluhih in si je celo v svoje ime dodal vzdevek Silent — Tihi.

kegljev. Precej dobro sta se držali tudi Kranjčanka Kavčičeva in Mari-

Najboljši rezultat letošnje sezone med ženskami na 100 lučajev mešano je dosegla članica ljubljanskega Gradisa Bernarda Smrajčeva s 450 keglji. Ni pa samo uspešna pri kegljanju, temveč je tudi marljiva uslužbenka

borčanka Kosijeva, obe s 424 keglji, razen tega pa so še 4 tekmovalke na tem nastopu dosegle preko 400 kegljev. Če računamo, da naše kegljavarke še niso v polni tekmovalni formi, potem lahko pričakujemo na kasnejših tekmovaljih še boljše rezultate.

Organizacija povprečna

Ob tej reviji je treba dati polno priznanje Mariborčanom zaradi njihove brezhibne organizacije. Tega ne moremo reči za OKZ Ljubljana, kjer je bilo na kegljišču sicer vse v redu, ni bil pa primeren razpored nastopa posameznih ekip. Pri tem so bili najbolj prizadeti tekmovalci iz Nove Gorice, ki niso imeli primerne vlake za povratek domov. Na Jesenicah sta nastopili le dve ekipi starejših članov — kranjska in ljubljanska. Mariborča-

nom zamerimo, da se tega nastopa niso udeležili, kar zmanjšuje vrednost tekmovalja starejših članov. In kaj je bilo v Kranju? Razpored na stazah je bil prirojen nekoliko bolj za domače razmere in tudi sodniki niso imeli dobrega odnosa do tekmovalcev, kar jih je pri nastopu motilo. Vse to pa so pomanjkljivosti, ki se bodo z nekoliko več volje dale odpraviti. S tem pa bo imela največjo podporo Zveza kegljaških športov Slovenije, ki s takšnimi tekmovalji opravlja lepo nalogo propagande kegljaškega športa med našimi ljudmi. Prav čez 14 dni bodo imeli Celjani lepo priložnost, da se bodo izkazali.

Polat

Leto XIV.

Stran 3

Štev. 49

**Kdor hoče kvaliteto,
bo kupil barvice
znamke**

Treba bo še dosti trdega dela

Kvalitete ni mogoče ustvariti čez noč - Razvoj naj gre po naravni poti

Ko smo tik ob začetku jesenske prvenstvene nogometne sezone začeli z našo anketo o vprašanju kvalitete slovenskega nogometa, nismo pričakovali, da bo naletela na takšen odmev in našla toliko odziva pri poznavalcih tega športa. To tembolj zaradi tega, ker smo se omejili samo na ozko število klubov, ki sodelujejo v slovenski konjski nogometni ligi. Morda bi bilo prav, če bi vključili v sodelovanje še širši krog ljudi, kajti na ta način bi mogoče izluščili še več podrobnosti in dobili jasnejšo sliko. Kljub temu pa lahko z zadovoljstvom ugotavljamo, da so se dokaj temeljito kresala mnenja in s tem se je tudi precej razbistril dejanski položaj, ki vlada trenutno pri nas.

Sprva se nam je pravzaprav vzbudila bojazen, da bodo klubski funkcionarji govorili predvsem o težavah v svojih klubih, kar pa seveda ni bil naš namen. To bi bilo pač zgrešeno in enostransko, zlasti še, ker določenih problemov, ki tarajo posamezne nogometne kolektive, pač ne moremo posploševati in si na ta način ustvariti sodbo o napredku ali upadanju kvalitete slovenskega nogometa nasploh. Priznati moramo, da so kasneje mnogi

da so klubi prav temu problemu v preteklih letih posvečali odločno premalo pozornosti. Namesto, da bi finančna sredstva vlagali v to, da bi izpolnjevali mlade nogometaše in iz njih kovali potreben rezervuar za članska moštva, so vselej gledali samo na ozek krog igralcev, ki so jim bili trenutno potrebni za izpolnjevanje obveznosti do prvenstev in tekmovalj. Temu je sledilo nujno zlo, da so starejši igralci odmirali, zanje pa ni bilo nikjer zamene. Zaradi tega so se klubska vodstva zatekala k različnim pozitivnim in negativnim sredstvom, da bi umetno držala kvaliteto in stopala vstrie z ostalimi kolektivi. Slo je celo tako daleč, da so začeli nogometaše celo plačevati, samo da bi jih obdržali v svojih vrstah. Seveda zlasti tiste, ki so v njihovih moštvihi nekaj pomenili. Skrb mladini pa so posvečali le v toliko, kolikor je bilo treba zadostiti formalnim obveznostim, ki so jih nalagali nadrejeni forumi. Posledice so torej jasne in precej občutne, kar opazimo zlasti dand.

Dobri zgledi naj vlečejo

Če smo se že dotaknili slabosti, ki se odražajo pri mnogih klubih, pa tega ne smemo posploševati. V Sloveniji lahko naštejemo nekaj pozitivnih primerov, ki kažejo, da je bila politika strokovnega in vzgojnega dela pravilna. Menda ni odveč, če damo za vzgled trboveljskega Rudarja, ki že dolgo vrsto let združuje v svojih vrstah številno mladino, ji nudi strokovno vzgojo in vse možnosti, da se iz nje porajajo mnogi kvalitetni nogometaši. Ni slučaj, da so mladinci Rudarja že večkrat zastopali Slovenijo na državnem prvenstvu in da tudi sedaj pri ostalih klubih nimajo prave konkurence. Se več. Mnogi slovenski klubi so si že opomogli z nogometaši iz Trbovelj, ki so pokazali precej kvalitete in so nas mnogokrat ugledno presenetili. Podoben primer najdemo tudi pri Soboti, Novi Gorici in še kje drugod, kar pomeni, da ti klubi ne jemljejo vprašanje vzgoje mladine zgolj formalno, temveč se življenjsko ukvarjajo s tem problemom. Prav zaradi tega bi morali tudi drugi slovenski klubi iskati

vzglede pri njih in s tem bi bilo precej storjenega v prid kvalitete našega nogometaša. Na vsak način drži misel, ki jo je poudaril nedavni kongres telesne kulture, da se prava kvaliteta poraja predvsem iz množičnosti, torej iz množice mladih ljudi. Samo takšen naravni razvoj nam lahko zagotovi lep napredek, ne pa iskanje sredstev za vsako ceno in s tem umetno ustvarjanje kvalitete.

S skupnimi silami v borbo

Ko torej iščemo možnosti, ki naj bi nam zagotovila pot k zaželenemu cilju, moramo spregovoriti tudi o vprašanju trenerjev, o uveljavitvi discipline in o trdnosti odborov v posameznih klubih. V naši anketi je nekdo omenil, da bi bila rešitev kvalitete v tem, če bi imeli takšne trenerje kot so v sosednjih republikah. Živi primeri pa nam kažejo, da to ne drži. Lahko najdemo še tako rutinirane vzgojitelje, pa ne bodo mogli storiti ničesar, če ne bodo imeli dovolj izbire med igralci in če le-ti ne bodo poslušali njihovih nasvetov. Nogometna zveza Slovenije je prispevala precejšen delež za organizacijo tečajev za trenerje, vendar pa bi jim morali kazneje tudi klubski funkcionarji pomagati pri njihovem delu in jim omogočiti še nadaljnje izpopolnjevanje. Trdimo lahko, da so naši trenerji pokazali dovolj volje za resno delo, pa so bili mnogokrat pri tem osamljeni in so se zaman borili s težavami pri svojem delu. Zatorej naj ti ljudje dobijo več podpore in razumevanja vsepovsod, zlasti pa v klubih.

Precejšen delež pri dvigu kvalitete igra uveljavitev discipline med igralci in tudi v klubskih odborih. S tem hočemo reči, naj bi eni in drugi dosledno izpolnjevali naloge, ki se iz dneva v dan pojavljajo med njimi, in složno se bo dalo marsikaj narediti. Opazili smo tudi, da mnogi odborniki večkrat ne vedo, kaj se od njih zahteva, da so med njimi ljudje, ki strokovno niso dovolj podkovani in da mnogokrat klonejo pred ovirami, ki sem jim postavijo na pot. To pa je treba nujno odstraniti in doseči potrebno trdnost v odborih ter med igralci, pa do prav ta pomenilo velik prispevek k napredku kvalitete.

Lahko bi morda še na dolgo in široko razpravljali o podrobnostih, ki naj bi zagotovile slovenskemu nogometu kvalitetni dvig. Toda o

tem je v naši anketi spregovoril marsikateri klubski funkcionar in iz tega se torej da potegniti mnoge koristne zaključke. Vsekakor pa ve-

Predsednik NZS tov. Lavrič o kvaliteti nogometa

Kvaliteta

naj raste iz množice!

Ob zaključku naše ankete o kvaliteti slovenskega nogometa, smo prosili predsednika NZS tov. Staneta Lavriča, naj bi nam tudi on povedal, kako gleda na ta pereč problem, ki tare naše klube, funkcionarje, igralce in nogometno javnost. Povedal nam je nekaj preudarnih misli in ob tem dal tudi napotke za pomoč pri dvigu kvalitete.

Na vprašanje, kako gleda na mnenje klubov, ki so sodelovali v anketi in če se s tem v celoti strinja, je dejal:

»Zasledoval sem vašo anketo, ki se je prav dobro dotaknila jedra tega perečega problema. Toda pri nekaterih klubih sem opazil, da je ta ali oni funkcionar poudarjal preveč osebno prizadevanje ali trenutni položaj svojega kluba. Le malo je bilo takih primerov, da bi udeleženci ankete v celoti zajeli problematiko slovenskega nogometa. Ugotoviti pa moram, da je kljub temu vendarle odločno prodrla zdrava osnovna misel, ki jo poudarjajo tudi forumi, da bomo namreč prišli do kvalitete iz množičnosti, z mladino in s pomočjo dobrih trenerjev. Čeprav pri nas še ni dosežen tisti kvalitetni vrh, ki si ga želimo, pa vendar ne moremo enostransko ocenjevati delo v klubih, češ, da je vse slabo, saj je že s tem dosežen osnovni namen, da mladini nudimo zdravo razvedrilo in pravilno vzgojo v nogometu. Naš osnovni cilj je predvsem vzgojiti človeka, kar pač ne smemo pozabljati. Glede tega pa so bili prav pri nogometnem športu doseženi vidni rezultati. Tudi glavna misel nedavnega kongresa telesne kulture nakazuje to zdravo pot.«

»Ali se je po vašem mnenju kvaliteta izboljšala ali ne? je bilo drugo vprašanje, ki smo ga zastavili tov. Lavriču.

»Pot do kvalitete je dolga in težavna. Kvaliteta pa je postavljena na zdravo podlago le tedaj, če vsebuje vse tiste elemente, ki sem jih omenil v prejšnjem odgovoru. Kakršnokoli drugačno reševanje kvalitete za vsako ceno je napačno in se je to pri nas že marsikomu masčevalo. Če zrelo presojamo vsa vprašanja, potem menim, da je kvaliteta v poprečju napredovala, čeprav nekateri naši klubi niso pokazali tistega, kar smo od njih pričakovali. Istčasno pa so drugi klubi napredovali tako, kot ni nihče predvideval.«

»Kakšen delež naj bi imela NZS pri reševanju tega problema in ali je samo ona za to odgovorna?«

»Osnovno težišče našega dela mora biti tudi v bodoče v množičnosti. Vendar pa bo NZS pomagala pri dvigu kvalitete tudi onaprej posredno z različnimi oblikami vzgoje strokovnih kadrov, z organiziranjem taborjenj mladih nogometašev in s podobnimi prijemi. Seveda pa je predvsem od klubov odvisno, ali bo šla kvaliteta naprej ali ne. To poudarjam predvsem zaradi tega, ker dostikrat slišimo glasove, da je edino NZS odgovorna za dvig kvalitete, čeprav je to skoraj izključno odvisno od dela klubov in od pogojev, v katerih klubi delajo. Od vsega tega pa seveda ne moremo izločiti nogometnih podzvez, ki imajo kot operativni organi na terenu večji vpogled v delo klubov, s katerimi so neposredno povezane. Važen pogoj za doseg večjih uspehov so tudi dobra klubska podstva, ki se ne bodo ustrašila morda že začetnih neuspehov in ki bodo kljub oviram znala pravilno voditi ter organizirati delo v svojih klubih. Obenem pa lahko trdim, da je v klubih še vedno preveč nezdravih in ostrih klubskih stališč, ki prav gotovo ne koristijo splošnemu napredku nogometa pri nas. Skupščine klubov v bližnji bodočnosti naj bi torej predvsem obrabnavale vsa ta vprašanja, ki smo jih obdelali v tem razgovoru, v okviru smernic, katere je nakazal kongres. Priprčan sem, da bodo klubi in funkcionarji v mnogočem našli odgovor na ta pereča vprašanja.«

Mnenje tov. Lavriča je torej jasno in določno. Menda ne bo treba posebej ugibati, kaj je s tem hotel povedati: osekalo drži, da bodo morali klubi v bodoče še bolj zagrabit za delo in ob določenem času, seveda ne kar takoj, se bodo pokazali plodni sadovi, ki si jih vsi želimo.

lja, da se uspehi ne bodo pokazali kar čez noč, ampak da bo treba še dolgo in trdo delati, če bomo hoteli priti do zaželenega cilja. T. B.

Znani nogometaš »Ljubljane« Dušan Sočan je eden redkih nekdanjih kvalitetnih in discipliniranih igralcev

predstavniki klubov načeli zelo zdravo in pozitivno diskusijo, iz katere lahko dobimo mnogo napotkov za ozdravljenje tega perečega problema.

Kje smo grešili?

Vsi vemo, da naš nogomet skoraj vsa leta po drugi svetovni vojni ni enakovreden nogometu v drugih republikah. Napačno pa bi bilo, če bi trdili, da smo bili zapostavljeni, češ, da je bila tradicija drugod neprekinjena, katji po vojni je poteklo že toliko let, da bi lahko tudi pri nas našli pravo pot k napredku. Dovolj je bilo že besed o mladini in o njeni vzgoji, lahko pa trdimo,

navduševal gledalce in vzpodbujal svoje tovariše k uspehom. Posloval pa se ni od športne javnosti, kajti nogometaš takšnih vrlin in sposobnosti, skromen in hkrati dostojanstven, v zgodovini našega športa, posebej pa se nogometa, ne bo pozabljen. Seveda se ne namerava odreči nogometu, temveč bo kot izkušeni igralec prenašal svoje znanje na nove rodove. Želim mu, da bi tudi ob teh nalogah žel toliko uspehov, kot jih je kot igralec vse dotlej, ko je pred 20 leti kot 16-letni deček prvič nastopil v moštvo svoje gimnazije. Pridružuje mo se čestitkam, ki so mu jih ob zaključku njegove plodne kariere izrekli številni predstavniki nogometa in želimo, da bi po poti Rajka Mitića uspešno stopala tudi naša mladina!

Jugoslovanski nogomet v zgodovini

Leta 1893 smo dobili prvo žogo

Razvojna pot našega nogometa je vsekakor zelo zanimiva. Doslej smo, vsaj v naši ožji domovini, pogrešali tovrstne sestavke o jugoslovanskem nogometu. Obstajajo sicer razni almanahi in podobna literatura, toda ker je ta širšemu krogu bralcem nedostopna, smo se odločili, da bomo v nekaj nadaljevanjih poskušali v številkah in besedah napraviti vsaj bežen pregled o jugoslovanskem športu številka 1.

Vsaka stvar ima svoj začetek, tako tudi nogomet v Jugoslaviji. Nima smisla, da bi poskušali najti rojstni kraj in leto nogometa nasploh. Čeprav pripisujemo Angliji naziv domovine nogometa, je vendar ta igra mnogo starejša. Anglijo bi lahko imenovali še domovino modernega nogometa. Sicer pa smo rekli, da se bomo lotili nogometa pri nas. Podatki o začetkih so precej skromni, kljub temu pa lahko določimo rojstvo leto nogometa pri nas. Leta 1893 smo spoznali žogo. V Zagreb jo je prinesel eden od pionirjev športa na Hr-

vatskem, Franjo Bučar, ki je tedaj študiral na centralnem gimnastičnem zavodu v Stockholmu, na eni od redkih tovrstnih šol v svetu. Svojim prijateljem je pokazal kako se okroglo naplunjeno usnje udarja in v »Sokolu« je nova igra kmalu našla mnogo pristašev. Kmalu so se pričeli pristaši nogometa zbirati v klube, pri čemer so prednjačili srednješolci, ki so jih njihovi učitelji telesne vzgoje navdušili za nogomet.

V Beogradu so se prvič zapodili za žogo leta 1902. Tokrat so bili pionirji tega športa študentje, ki so prišli z žogo iz Švice. Prve tekme so bile v primeri z današnjimi dokaj šaljive. Naj omenimo samo, da so igrali brez sodnika in takorekoč brez pravil, eno tekmo tudi po nekaj ur, saj je bil nekaj časa običaj, da so tekmo zaključili šele tedaj, ko je ena stran dosegla 12 golov. Že leta 1903 je prišlo do organiziranega nogometnega udejstvovanja, mnenja o tem ali je bil prvi klub »Srpski mač« ali »Sokol«, pa so deljena. Leta 1911 so sestavili nekakšno reprezentanco Srbije, ki je odšla v Zagreb in igrala dve tekmi s Haškom. Kakšen je bil tedaj odnos sil, povesta rezultata. Zagrebčani so zmagali z 8:0 in s 6:0.

Začetki na Slovenskem

Tudi podatki o rojstvu nogometa v Sloveniji so zelo skopi. Prva nogometna dejavnost na slovenskem

ozemlju ni bila slovenska. Prvi nogometni klubi v Sloveniji so bili nemški, na primer v Mariboru, Celju in Ljubljani, na drugi pa italijanski v Trstu in Gorici. Leta 1908 so na eni strani nekakšni klubi in to na prvi gimnaziji v Ljubljani osnovali dijaški nogometni klub in ta klub je kmalu dobil še več posnemalcev v dijaških vrstah. Več klubov se je leta 1910 združilo v novi klub Hermes, ki je pravzaprav »resni« nogometni klub v Sloveniji. To je bilo leta 1910. Se istega leta so dobili igrišče in 7. maja 1911 je bila prva tekma med Hermesom in tržaškim klubom »Studento« s končnim rezultatom 2:2. Leta 1911 so v Ljubljani osnovali Ilirijo in prve strani v zgodovini slovenskega nogometa so tesno povezane s tem klubom. 1913. leta je v Ljubljani gostovala slavna praška »Slavija«, ki je premagala Ilirijo z 10:0. Tedaj jo pravzaprav šele prvič videli, kakšen je moderen nogomet, za tiste čase seveda. Zanimivo je tudi, da je bil tudi pri nogometu, podobno kot za veliko število drugih športov, eden od prvih pionirjev inž. Stanko Bloudek.

Borba za prvenstvo

Jugoslovanska nogometna zveza, ki je bila osnovana leta 1919 (v prvem letu svojega delovanja je imela 63 klubov), je uspela prvo prvenstvo organizirati v sezoni 1922/23. V vseh 4 prvih prvenstvih Jugoslavije so igrali prvaki podzvez. Prvo leto je bilo to 6 klubov, naslednja 3 leta pa po 7. Vsa ta prvenstva so igrali po pokalnem sistemu.

Prvenstvo za leto 1923 je pripadlo zagrebškemu Gradjanskemu, ki je moral igrati dve finalni tekmi s SASK. Najprej je bil rezultat ne-

(Nadaljevanje na 5. str.)

Rajko Mitić se je poslovil

Finalne tekme za nogometni pokal FLRJ so vsako leto zelo zanimive. Vsakokrat pomenijo svečan zaključek jesenske nogometne sezone in ob tem razvnamo številne ljubitelje tega popularnega športa.

Toliko zanimanje pa ni morda padalo še nikoli, kot za letošnji finale med Crveno zvezdo in Veležem preteklo nedeljo. Nič čudnega, saj se je ob tej tekmi poslovil od aktivnega udejstvovanja eden najpopularnejših jugoslovanskih nogometašev, ljubljene tisočev in tisočev navijačev ~ Rajko Mitić. Ta dan je zadnjikrat kot kapetan popeljal svojo enajstoročico v areno, po triumfalni zmagi svojega moštva pa prejel iz rok zastopnika maršala Tita, generalmajorja Miloša Žekića najdragocenejšo trofej ~ Titov pokal.

Ko so nastopili ti svečani trenutki predaje pokala, se je 30 tisoč ljudi sprostilo v navdušenem pozdravljanju, namenjenemu Rajku Mitiću. S tem so mu hoteli izraziti svojo veliko hvalečnost za vse tisto, kar je naredil v letih po vojni svojemu klubu in še v večji meri jugoslovanskemu nogometu. Ob svojem dolgotrajnem nastopanju je mnogokrat ponel slavo naše domovine daleč v svet, na različne kontinente, in zato ni nič čudnega, če si je pridobil simpatije po vsem športnem svetu.

Sedaj se je torej poslovil od zelenih poljan, kjer je leta in leta

Tudi slavni nogometaši so tesno povezani z zgodovino jugoslovanskega nogometa. Pred vojno in po vojni so v anki, Janovič in Mitić igrali veliko vlogo. Zastopali so našo mladino in odhajajo sedaj z zelenih poljan...

Logatcu pravijo: „Oh šoli bo tudi telovadnica“

V logaški občini gredo po „kongresnih stopinjah“

»Ob vsaki šoli tudi telovadnico in igrišča za normalen pouk telesne vzgoje šolske mladine«. To nam je enoglasno osvojil nedavni kongres telesne kulture v Beogradu. Vemo pa, da smo, žal, v zadnjih letih zgradili precej novih šol, ob katerih ni ne duha ne sluha o kakšni telovadnici. Ponekod so merodajni činitelji enostavno črtali telovadnice celo iz projektov. Spet drugje so našli izgovor, češ da telovadnica močno podraži gradnjo šole, istočasno pa so ostale šolske prostore projektirali vse preveč razkošno, tako da bi z večjo skromnostjo in štednjo brez težav lahko zgradili ob šoli tudi telovadnico. Ponekod pravijo, da so dali gradnjo šolske telovadnice »v drugi plan«. Realisti ali pesimisti — recite jim kakor pač hočete — pa pravijo, da bomo morali na tisti »drugi plan« še dolgo, dolgo čakati. Vsekar drži, da nobena občina nima sredstev preveč, drži pa tudi to, da je bolje zgraditi šolo nekoliko skromnejšo, zato pa prihraniti toliko denarja, da ga bo dovolj tudi za izgradnjo šolske telovadnice. Razen tega je treba upoštevati, da telesna vzgoja danes ni več nikakršna »veščina«, marveč prav tako koristen, potreben in nujen »predmet«, kakor n. pr. matematika, slovenščina ali zgodovina. Če nam bo venščina ali zgodovina, le bohen in telesdoraščal slaboten, bolehen in telesno šibak mladi rod, potem tudi vsa učenost v mladih glavah prav malo koristi. To je menda jasno kot beli dan.

No, v vseh občinah pa seveda ni tako kritično. Marsikje so že proklamirali zdrava in napredna stališča, da je za uspešno delo treba šolski telesni vzgoji zagotoviti vsaj osnovne materialne pogoje, prav tako kot ostalim predmetom. Če imamo v vseh šolah klopi, stole, tablo, kreda in ostale stvari, nujne za pouk (kako bi na primer pogledali,

če bi naredili šolski razred brez klopi?), je treba potemtakem ustvariti tudi pogoje za pouk telesne vzgoje. Ena takšnih občin, kjer razumejo potrebo današnjega časa in kjer gredo — lahko bi rekli — »po kongresnih stopinjah« — je občina Logatec.

Veliko zanimanje občine

Tov. Zoran Mrak je že dolga leta marljiv načelnik »Partizana« Dolnje Logatec. Veliko ur prostega časa žrtvuje društvu in telesni vzgoji logaške mladine. Njega smo najprej vprašali, kako podpira občina telesnovzgojno življenje.

»S podporo in naklonjenostjo občine«, je začel tov. Mrak, »smo v partizanskem društvu močno zadovoljni. Upam si trditi, da ima občina za potrebe telesne vzgoje največje razumevanje. Močno nam je naklonjen predsednik, pa tudi vsi ostali člani občinskega ljudskega odbora. Če je le mogoče, dobimo potrebna finančna sredstva. Letos in lani je občina v Zgornjem Logatcu dogradila lep betoniran plavalni bazen (33 m), razen tega pa še obnovila telovadnico partizanskega društva, da je sedaj prav čedna. Za ta dela je naša občina prispevala okoli 4 milijone.«

»Kaj je po vašem mnenju vzrok, da ima občina do telesnovzgojnega življenja polno razumevanje?«

Tov. Mrak ni okleval z odgovorom. »Predvsem to, da ljudski odborniki razumejo koristnost in potrebnost telesne vzgoje. Mislim pa tudi, da so se občinski odborniki prepričali v tem, da je partizansko društvo ena najbolj marljivih in delovnih množičnih organizacij, ki lahko prispeva ogromen in odločilen delež k vzgoji naše mladine, tako glede telesne okrepitve kot glede moralno-politične vzgoje.«

Letos so se v Logatcu merodajni činitelji sestali in začeli razmišljati: šolo nujno potrebujemo. In ob šoli mora biti telovadnica. Vse to bo precej draga stvar, občina bo morala zbrati kar precej milijonov. In tu je še »Partizan«, ki nima posnete telovadnice in bi rad prišel do nje. A kje naj vzamejo denar, še za partizanski dom? Zaključek je bil enoglasen: zgradimo ob šoli primerno telovadnico, ki bo koristila obema — tako šoli kot društvu.

»Nekateri so pričakovali, je nadaljeval načelnik Mrak, da se bo partizansko društvo temu predlogu upiralo. Toda nasprotno! Mi z vsemi silami podpiramo to zamisel in bi samo želeli, da bi čim prej prišlo do gradnje nove šole oz. nove telovadnice, ki bo koristila našemu društvu. Sedanji prostori res ne zaslužijo tega imena.«

Šola in društvo neločljiva celota

Tov. Mrak je začel pripovedovati še o delu društva, ki je zadnja leta res močno prizadevno. V društvu vadijo redno vsi oddelki. Letos pozimi bodo imeli v Logatcu več elitnih prireditev, med njimi okrajno prvenstvo »Partizana« v smučarskih skokih in tekih, potem prvenstvo Notranjske in vseh smučarskih disciplin, posebna odlika za ta kraj pa bo organizacija republiškega prvenstva v smučarskih skokih in tekih. Vsekakor bo ta prireditev velika pobuda za nadaljnji razvoj smučanja v teh predelih, saj se bo v Logatcu na prvenstvu Slovenije zbrala vsa državna elita smučarjev — tekačev in skakalcev.

Posebej pa je načelnik Mrak poudaril, da je vesel telnih vezi, ki

so jih letos ustvarili med društvom in šolo. »Vsa leta na šoli niso imeli pravega telesnovzgojnega pedagoga. Letos pa so dobili pravo moč. Tov. Bogdan Komino, ki je letos prevzel na osemletki pouk telesne vzgoje, je naravnost idealen vadiatelj. Takoj se je vključil v društvo in prevzel oddelke. Kot absolvent Višje šole za telesno vzgojo v Ljubljani nam seveda tudi strokovno veliko pomaga, saj je mimo drugega tudi izvršen praktik, zlasti za orodno telovadbo. In še to naj dodam, da smo letos uspeli vključiti v društvo vse mlade učiteljice, ki poučujejo na osemletki.«

Izvajanja tov. Marka je podkrepila še društvena načelnica tov. Danica Ožboltova, ki je dejala, da je dobila letos izdano pomoč v učiteljicah. Kar štiri učiteljice in ena profesorica so se vključile v partizansko društvo. Vsaka vodi svoj oddelke, kar je seveda velika opora društvu.

Pred državnim prvenstvom v namiznem tenisu

Pričakujemo zanimive borbe

Ljubljancem se čez nekaj dni zopet obeta kvalitetna namiznoteniška prireditev. Od 12. do 14. decembra bo v domu »Partizana« v Zg. Šiški državno prvenstvo za posameznike in dvojice, ki bo privabilo v Ljubljano vse najboljše igralce te panoge pri nas. Naši mlajši igralci so s starejšimi že lani temeljito obračunali na podobnem prvenstvu. Tako se Dolinar in Harangozo nista uvrstila miti med 8 najboljših. Le Vogrinč je prišel v finale med 4 najboljše. Treba je seveda reči, da mlajši z uspehi niso nadaljevali, saj so imeli »mušketirje« na ostalih tekmovanjih še vedno več uspeha.

Kaj lahko pričakujemo letos? Mednarodno prvenstvo Jugoslavije v Zagrebu in podobno prvenstvo Švedske je prineslo našim tekmovalcem lepe uspehe. Kaže torej, da so po slabem startu v Budimpešti naši le prišli na zeleno vejo. Vse to pa seveda obeta, da bo tudi borba za naslove najboljnjih v državi zelo ostra. Kandidata, ki bi ga vnaprej lahko povsem gotovo imenovali za prvaka pri moških, tokrat ni. Na letošnjih tekmovanjih še noben igralec ni dvakrat ponovil uspeha in ne moremo reči, da bi bil igralec v res odlični formi.

Pri ženskah sta Terečikova in Plutova postavljeni prvi. To pa ju postavlja še pred težjo nalogo, saj bo treba tudi opravičiti. Z resnostjo in zagrizenostjo pa jima to ne bo težko, saj sta ostale tekmovalke že večkrat premagali. Če se bosta potrudili, jima bo to tudi v Ljubljani prav gotovo uspelo.

Mnogo manj lahko pričakujemo od slovenskih tekmovalcev. Že republiško prvenstvo je pokazalo, da s formo igralcev ne moremo biti zadovoljni. Izjema je le Teran. Morda pa bodo slovenski igralci z zagrizenostjo in borbenostjo nadomestili pomanjkljive priprave.

Tudi na Švedskem nič za Madžare

Po mednarodnih prvenstvih Avstrije in Jugoslavije je bilo prejšnji teden na sporedu še mednarodno prvenstvo Švedske. Jugoslavijo so zastopali Harangozo, Vogrinč in Marković II in se odlično uveljavili. Berezik tudi tokrat ni imel uspeha in je v finalu izgubil z Markovićem II. Prvo mesto našega tekmovalca predstavlja doslej njegov največji uspeh, saj je pred evropskim prvakom odpravil še druge znane moštre. Do III. kola so se uvrstili vsi naši tekmovalci. Tam je Harangozo premagal Rusa Paskijavičusa 3:0, Marković pa je odpravil Šveda Larsena 3:1. V četrtfinalu je Harangozo premagal Földyja 3:1, Marković pa z enakim rezultatom Angleža Leacha. Šved Alserom tudi ni mogel zadržati Markovića II in je v polfinalu z njim izgubil 2:3. Berezik

POPOLNI AMATER

V Franciji pripovedujejo o nekem Škotu, ki je hotel ostati popoln amater. Gre za igralca rugbyja, Davida Deana, ki je prišel iz Škotske v Francijo, da bi se izpopolnil v francosčini. Prijavil se je za klub Chacon in že v prvih dneh napravil senzacijo ne s svojo športno kvaliteto, ampak zaradi svojega mnenja o amaterizmu. Klub mu je hotel nuditi tako kot ostalim igralcem, prehrano, zastoj, Dean pa je vztrajal na tem, da bi sam služil kruh. Zaposlil se je kot delavec pri predsedniku kluba Brajlou ter je dan in noč raztovarjal ribe s kamionov. To ga je seveda tako izčrpalo, da že prvo tekmo ni mogel vzdržati do konca in se je še le pozno zvečer tako opomogel, da je vstal iz postelje in odšel na večerjo. Klubski tovariši pa so mu ironično čestitali k temu popolnemu amaterizmu in mu rekli, da bo vredno vse pohvale, če bo držal tudi naprej.

Skupna telovadnica za šolo in društvo

Kakor marsikatero občino, tako tudi Doljni Logatec že dolgo let vse od osvoboditve — tare pereč problem: pomanjkanje telovadnice. Pred vojno so imeli tu lep sokolski dom, zdaj pa je v njem kino-dvorana s pritrdjenimi stoli. Problem so rešili za silo: z udarniškim delom so pred leti preuredili bivši svetni dom, ki je bil po vojni tako zanemarjen, da ga je celo sanitarna inšpekcija prepovedala uporabljati. Seveda pa je ta rešitev res samo zasilna. Telovadnica je hudo, hudo tesna — meri le 12 x 7 m. Uporabljata jo i šola i »Partizan«. Če hoče v njej za silo telovaditi, ne smeš vanjo spraviti več kot 30 otrok ali 15 odraslih. Pri »Partizanu« si že dolgo belijo s tem lase: aktivnih pripadnikov je nad 300, število še stalno raste. A kako naj vse to članstvo »zgnetejo« v telovadnico? Telovadnica ni harmonika, da bi jo raztegnili: pri telovadcih pa moraš tudi upoštevati fizikalni zakon, ki pravi, da na isto mesto, kjer je že eno trdno telo, ne moreš postaviti še eno. Kaj torej? Začeli so oddelke deliti — najprej pionirje in cicibane. Pa vseeno ni dosti bolje, kajti oddelkov ne moreš kar naprej drobiti na pododdelke. Tako n. pr. starejši člani in članice sploh ne morejo priti do redne telovadbe, nekateri oddelki pa lahko vadijo le enkrat tedensko.

Ze pred leti so začeli misliti na gradnjo doma. Pomagala so podjetja, občinski sindikalni svet je priredil nekaj tombol in podaril čisti dobiček za gradnjo doma. Toda to je še vse premalo. Pravzaprav kaplja v morje. Tak dom sta

ne — če si še tako skromen in če mobiliziraš članstvo, pa še »skrite rezerve« — med brati 50 do 100 milijonov.

Istočasno kot »Partizan« so stekali tudi v šoli. Bivša nižja gimnazija je vse prej kot sodobna šola. Prostori tesni, telovadnice sploh ni. Pouk so menda morali organizirati že na tri ali celo na štiri »šihete«. Starši so na neštetih zborih volivce zahtevali, naj občina čim prej zgradi novo šolo.

Na veliki 60-metrski skakalnici v Logatcu se bodo letos spoprijeli celo najboljši slovenski smučarji za naslov prvaka LRS

Sekretar občine: „Prihodnje leto izdelava načrtov“

Na občini smo poiskali še tajnika tov. Draga Debeljaka. Rade volje nam je odgovoril na vprašanja, kako bo z gradnjo nove šole. »Prihodnje leto bomo najprej doignili sedanjo šolo za eno nadstropje, ker bomo s tem pridobili precej prostorov, bodisi da bodo pozneje služili za šolo, stanovanja ali pisarne. Obenem bodo prihodnje leto izdelani načrti za gradnjo nove šole. Prej ni mogoče pričeti z gradnjo, ker bodo šele l. 1959 končani urbanistični projekti Logatca. Vem, da vsi težko čakajo na novo šolo in tudi na novo telovadnico ob šoli, vendar je bolje delati nekoliko počasneje, zato pa solidno, da se ne bi prenačili in kdaj pozneje kesali. Sredstva za izdelavo načrtov (za šolo in za zdravstveni dom) bomo v letu 1959 zagotovili, tako da bi l. 1960 lahko pričeli graditi. Seveda bomo ob šoli gradili ~ tako smo se že načelno domenili ~ tudi telovadnico, in sicer istočasno s šolskim poslopjem.«

Tov. tajnik je še omenil, da bo gradnja šole in zdravstvenega doma terjala znatna sredstva, zato bo morala občina najeti pri OLO Ljubljana kredit. Seveda pa bo z dograditvijo šole in zdravstvenega doma za dolgo dobo rešena pereča problematika s teh področij.

Fritz Walter:

Tekme, ki jih ne bom nikoli pozabil

Najprej so nas pozdravili funkcionarji ruske nogometne zveze. Vsak od nas je potem dobil velik šopek cvetja, nato smo krenili proti poslopju ob robu letališča. Tam so nam hitro pregledali potne liste in prtljago. Ko je bilo to opravljeno, so nas sprejeli novinarji. Morali smo odgovorjati celi množici ruskih novinarjev. S seboj so si pripeljali tolmache. Predvsem so izpraševali Herbergerja in mene.

Nek reporter je takoj sprožil težko orožje:

»Nek nemški časopis piše,« je dejal, »da ste prišli sem zato, da bi uresničili to, kar ni uspelo niti Napoleonu, niti Hitlerju: zmagali! Kaj pravite k temu?«

»Prišli smo zato,« sem odvrnil, »da bi pokazali lepo igro in da bi dosegli časten rezultat.«

»Kaj mislite o ruskem nogometu?«

»Na to vprašanje žal ne morem odgovoriti, ker doslej še nisem videl nobene ruske enajstorice.«

Med tem so se pojavili tudi nemški novinarji. Nastalo je zelo pristržno pozdravljanje in vsesplošen živahen živ-zav.

Slednič smo se posedli v avtobus. Do središča Moskve je bilo polnih trideset kilometrov. Prvo, kar nas je v mestu presenetilo, so bile neizmerno široke ulice, ki so bile vzorno čiste. Na levi in desni so se vstirile hiše, nekatere zelo mogočne, druge pa zelo preproste, nekatere tudi vse prej kot mogočne.

Ustavili smo se pred hotelom »Sovjetskaja«.

»Presneto čedna skatija,« smo si šepetali, ko smo vstopili v hotel. Vse okoli nas debelo dragocene preproge, marmor, bleščeči kristal. Počakali smo v sprejemnici toliko časa, da je za nami prispela še prtljaga, ki so jo pripeljali s posebnim avtobusom. Potem smo se z dvigalom povzpeli v četrto nadstropje. Naše sobe so bile na dolgem hodniku druga ob drugi. Moj stalni sestanovalec Rahn in jaz sva dobila sobo številka 420.

Ko sva vstopila, sva znova ostrmela. Postalno mi je dobesedno modro pred očmi. Vsa soba je bila v modrem: težki žametni zastori, modri klubski fotelji, blaznice na posteljah in fobeljih, nočne svetiljke in velike svetiljke na stolah, ki jih je mogoče svetilkati — vse je bilo v modrem. Celu ogromna preproga na tleh, ki je vpijala vsak korak, je bila modre barve. Seveda sva imela svojo kopal-

nico, razumljivo, z mrzlo in toplo vodo. Hitro smo se umili in osvežili, nato pa v jedilnico.

Večerja je bila spet razkošna, jedil vseh vrst, vse izbrano in okusno pripravljeno. Toda takoj kot v Wilni je bila tudi v Moskvi naša izbira dokaj skromna.

»Želite juhe?«

Vsesplošno odkimavanje.

»Bi rad kdo pil?«

Vsesplošno odkimavanje.

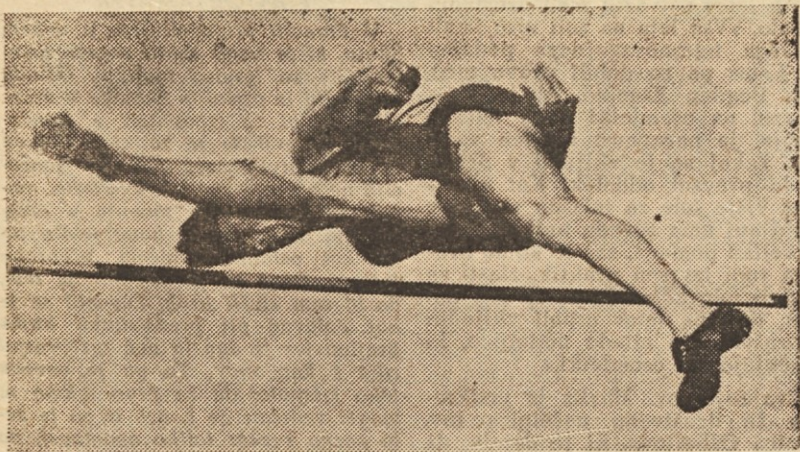
»Bi radi kavijar?«

Vsesplošno odkimavanje.

Vsesplošno odkimavanje in vsesplošno veselje.

Bili smo tudi pri jedi zelo skromni; tako kot vse dni, ko smo se pripravljali za Moskvo v Grünwaldu.

Pojedli smo nekaj rezin gnjati, nekateri so se lotili slastnih klobas, vsem pa je nad vse teknil okusni jeseter, ki smo ga dobili kot predjed. Za glavno jed smo se popolnoma podredili Herbergerjevimi navodilom: zrezek ali biftek z raznovrstnim sočivjem. Ker so bile za nas vse vrste pijače zaenkrat tabu, smo seveda z velikim veseljem sprejeli sladke kompote in čudovite lubenice. Seveda bi marsikdo zelo rad pil — in to ne samo iz kozarcev, marveč kar iz vrčev, če bi se dalo — kajti vročina v Moskvi je bila neznosna. Prve ure po prihodu smo se čutili kot po-

HOKEJ NA LEDU

To je hokejsko moštvo Ljubljane na čelu s svojim trenerjem Pavletičem (na skrajni desni). Fantje že težko čakajo na led, da bi tako čimprej zdrveli s puckom po gladki ploskvi

Trma pa takšna, da je kaj

V prejšnji številki Poleta smo precej na široko opisovali priprave jeseniških hokejistov, ki so trdno odločeni tudi letos obdržati najvišji naslov. Pa ne samo to, tudi izven naših meja hočejo dokazati, da se v Jugoslaviji razvija hokej tako kot ostale športne panoge, ki že imajo med tuji velik ugled. Tokrat pa pogledjmo, kako živijo hokejisti Ljubljane, ki zaslužijo priznanje zato, ker iz leta v leto trmasto vztrajajo, tako kot tisti konj, ki se kljub udarcem z bičem ne premakne z mesta...

Spet na trening na Jesenice

— Imate umetno drsališče? Ne! Kaj sedaj? Pa spet na umetno drsališče pod Mežakljo?

Takole je začel teči naš razgovor z enim najboljših igralcev Ljubljane, tov. Čučkom, ki nas je obiskal v uredništvu in nam odgovarjal na različna vprašanja.

»Seveda, spet se bomo vozili na Jesenice in spet bodo šli težki denarji samo za vožnjo. Kaj vse bi lahko s tem denarjem stonili, če bi imeli umetno drsališče v Ljubljani!«

In spet smo načeli besedo okrog nestranečnega umetnega drsališča, ki se kot začaran krog vrti okrog nas in ne mi v njem. Preprosta računica pove, da so v nekaj letih ljubljanski hokejisti zmetali denarja, energije in potrpljenja v samo vožnjo več kot preveč. Kdaj se bo to stanje izboljšalo? Res je, da danes gledajo Ljubljanci nekoliko bolj optimistično v prihodnost, saj vemo, da si z gradnjo športnega parka pod Cekinovim gradom razbijajo glave tudi zaradi gradnje novega umetnega drsališča. Morda bodo že prihodnje leto ljubljanski hokejisti začeli svoje posebne priprave na domačih tleh, s čimer bo dana najlepša osnova za nadaljnji razvoj hokeja v slovenski prestolnici, kjer je tudi stekla zibelka te športne panoge? Torej, počakajmo še nekaj časa in če smo vztrajali vsa leta nazaj, bomo vzdržali še te mesece...

Doslej 30 igralcev

Zanimalo nas je, koliko igralcev ima trenutno Ljubljana. Ni namreč

lahko zbirati okrog sebe nove moči, ker pač mlad človek kaj hitro izgubi veselje do igre, če mu ne moreš nuditi osnovnih pogojev za vadbo. Pa kljub temu da v Ljubljani ni umetnega drsališča, ima Ljubljana okrog 30 igralcev, ki bi se ob dobri in načrtni vadbi izurili v izvrstne igralce. Tako nam je zabrdil tov. Čuček, ki je o svojem moštvu med drugim rekel tudi tole:

»Točno! Imamo 30 igralcev in te smo peljali pred nedavnim na prvi trening na Jesenice. Od teh 30 smo le 4 izločili, pač zaradi mladosti, ker še niso dorasli velikim zahtevam težkega ligaškega tekmovanja. Med temi je tudi 5 jeseničanov, ki sicer niso igrali doslej v prvem moštvu Jesenic, ampak imajo za seboj solidno drsalno šolo, v Ljubljani pa študirajo. Morda bomo v nekaj tednih le prišli do zaželenih forme — do polne forme tako ne bomo prišli — in da bomo med samo sezono z ligaškim tekmovanjem in z mednarodnimi nastopi obdržali sloves, ki smo si ga v preteklosti s trudom pridobili.«

»In kdo vas trenira?« smo ga prekinili.

»Na skupščini našega kluba je bilo določeno, da bo trener tov. Pavletič. Aljančič Nestl nima časa, ker je službeno preveč zadržan. Sicer pa sem prepričan, da bodo okrog nas, tako kot vedno doslej, naših najboljših in najzvestejših strokovni svetovalci kot Pogačnik Tone, Aljančič, Pavletič ali morda Gorše, ki nam bodo s svojimi nasveti ob najbolj kritičnih trenutkih najbolj pomagali. Saj veste, lepa beseda lepo mesto najde in to bomo med sezono tudi najbolj potrebovali.«

Tega pa trenutno nimamo. Prav zaradi dejstva, da bo čez štiri leta pri nas evropsko atletsko prvenstvo, bo treba kvaliteto posvetiti še mnogo več pozornosti kot doslej; kako, o tem nekoliko več pozneje. Se bežen pregled na našo mednarodno dejavnost v letošnjem letu. Naša moška reprezentanca je po pričakovanju visoko premagala Švico in visoko izgubila proti Madžarski, manj pričakovano je bil seveda poraz na Balkanskih igrah, evropskega prvenstva pa tudi ne bi mogli imenovati uspeh. Ocena je torej: skromno, zelo skromno.

Tudi rekordi merilo kvalitete

Vrh kvalitete običajno merimo z uvrstitvijo najboljših atletov v evropskih ali svetovnih desetericah, pa tudi po številu in kvaliteti novih državnih rekordov. Letošnja sezona nam je prinesla nove rekorde v tekih na 100, 400, 1000, 10.000 m, 110 m ovire, v skoku ob palici ter v metu krogle in štafeti 4 x 400 m. Kvaliteta nekaterih rekordnih storitev je že zelo visoka, to velja predvsem za rekorde na 100 m, 400 metrov, 1000 m in 110 m ovire.

Novi rekorderji so v glavnem tudi najboljši jugoslovanski atleti v preteklem letu. Če bi se morali odločiti za desetorico najboljših, potem bi jih našli brez pravega vrstnega reda takole: Lorger, Snajder, Murat, Stritof, Mihalič, Lešek, Bezjak, Ratič in Lukman. Nekoliko drugačo razvrstitev dobimo, če ocenjujemo najboljše letošnje rezultate po tabelah Mednarodne atletske zveze. Razvrstitev, ki jo dajemo bolj za primerjavo, samo kaže, kako nerealne so danes te tabele, ki so bile morda pred 6 leti še kar dobre. Vrstni red bi bil naslednji:

1. Bezjak, kladivo 1633 točk, 2. Ratič, kladivo 1581 točk, 3. Murat, 1500 m 1276 točk, 4. Važič 1500 m 1246 točk, 5. Stritof 10.000 m 1207 točk, 6. Lorger, 110 m ovire 1206 točk, 7. Mihalič, 10.000 m 1186 točk, 8. Gubijan, kladivo 1132 točk, 9. Radišič, 1500 m 1130 točk, 10. Sekulič, kladivo 1121 točk.

Zadovoljivi povprečki

Povprečki desetoric jugoslovanskih atletov so nam bili že v vseh pogledih nekakšno merilo napredka v kvaliteti in to ne samo enega ali dveh tekmovalcev, ampak nekoliko širšega kroga. Za letošnjo sezono lahko ugotovimo, da je bila v tem še kar uspešna, saj smo v 15 od 20 disciplin zabeležili boljše povpreček, od tega v 11 tudi rekorden povpreček sploh. Takoj pa moramo dodati, da je povprečen napredek v večini disciplin zelo skromen. Pravzaprav najdemo med vsemi disciplinami le dve (kopje, 3000 metrov zapreke), kjer je napredek res velik.

Za vse discipline sprinta, vključno s tekom na 400 m, je značilen napredek in to na najdaljši progi največji. V sprintu smo še vedno povprečni, še posebej v teku na 200 m; tu skoraj nimamo konkurence v Evropi, to pa zato, ker so skoraj povsod toliko boljši. Po zaslugi 3 tekačev na 400 m smo to disciplino takorekoč čez noč uvrstili med močnejše discipline naše atletike. Sicer je tudi za 400 m značilno, da je vrh odličien, povpreček pa še skromen. Toda za zdaj smo premagali vsaj en del poti, kajti prej smo bili slabi v vrhu in povprečku. Čeprav imamo v tekih na sred-

nje proge lepo število mlajših tekmovalcev, ki mnogo obetajo, se še nismo mogli premakniti naprej. Tema tekačema imamo potem samo vsem zato, ker so imeli tekmovalci premalo nastopov, toda tudi 800 m ne ustreza, kajti za dvema solidnima na 1000 in 3000 m sta slaba povprečje. Da se razumemo. Naziv povprečen je v tem primeru seveda mišljen za rezultate v mednarodnem merilu. Za domače razmere smo z rezultati lahko še kar zadovoljni. Isto velja tudi za 1500 metrov. Na dolgih progah smo napravili korak naprej. Povprečki so sicer še vedno zelo skromni, toda nova imena na lestvicah obetajo morda vsaj delno nadomestilo za staro gardo, ki pa je predvsem s Stritofom in Mihaličem še vedno trdno na čelu.

Kaj imamo na visokih ovirah, vemo. Tu je atlet svetovne vrednosti Lorger, potem Petrušič, ki ima sicer rezultat mednarodne vrednosti, a ga ni potrdil tam, kjer bi bilo treba. Kolikor toliko solidna sta še Vucelič in Rukavina, začelje pa je še vedno zelo slabo. Na nizkih ovirah smo državni rekord tudi letos zamen pričakovali. Ta panoga je še zmeraj ena naših najslabših. Zanimivo je stanje v steeple chasu: v povprečku smo napravili ogromen korak naprej, toda jugoslovanski rezultati so še vedno zelo daleč od kakršnekoli mednarodne vrednosti. K sreči pa imamo v lestvicah mnogo mladih, ki obetajo še vedno do ločen napredek. O novem Segečinu trenutno še vedno samo sanjamo.

V skoku v višino smo zelo povprečni. Povpreček najboljših desetoric je tudi slabši kot lani. V treh preostalih skokih lahko ugotovimo napredek, toda s pripombo — predvsem za daljino in troskok — da je kvaliteta še vedno dokaj skromna. V daljini je samo Miler dosegel rezultat mednarodne vrednosti, čeprav ni potrdil lanskega rezultata. Skok ob palici je v povprečku morda naša najboljša disciplina. Le malo evropskih držav se lahko pohvali tako kot Jugoslavija s 13 skakalci nad 4 m. Rezultati prvih treh pa so tudi že takšni, da omogočajo solidno uvrstitev tudi na največjem mednarodnem tekmovanju.

V krogli, disku in kladivo opazamo skromen napredek v povprečku, pri čemer imamo v prvih dveh disciplinah le Radoševića z rezultatom, ki bi mu lahko rekli, da sodi v mednarodno areno. Naša moč v kladivu sloni na dveh, zares odličnih metalcih, Bezjaku in Ratiču. Zelo velik pa je napredek v metu kopja, kjer pa je na mestu pripomba, da je bil takšen napredek mogoč zlasti zato, ker smo s povprečkom tavalili doslej daleč za boljšimi rezultati.

Kot že rečeno, smo s povprečki v glavnem zadovoljni, zato ker je bil v večini disciplin zabeležen napredek. Se vedno pa šepamo z najboljšimi rezultati, pa tudi množice atletov, ki naj bi bile osnova za kvaliteten vrh, za zdaj še niso množice. Kot vemo, bomo imeli čez 4 leta v Beogradu evropsko prvenstvo. V zvezi s tem velikim dogodkom si mora naša atletika že danes postaviti cilj: doseči večjo kvaliteto, toda ne tako kot čisto doslej le z nekakšnim umetnim siljenjem talentov oziroma že »zgrajenih« atletov, ampak s široko akcijo, ki naj bi dala kvaliteto po naravni poti. Morda do evropskega prvenstva takšna akcija še ne bo dala zaželenih rezultatov, toda prekiniti moramo vendar enkrat doseženo prakso in preiti na pravilnejšo pot.

biti. Toda vedeli smo, da bi nam pijača samo škodovala in nas naredila še bolj lene in utrujene.

V petek dopoldne smo se prvič odpeljali na Dinamov stadion, ki je bil oddaljen od našega hotela le nekaj minut. Spotoma smo lahko videli dolge »kačice«, kjer je na tisoče Moskovčanov čakalo na vstopnice za nedeljsko tekmo. Miličniki na konjih so skrbeli za red.

Ko smo se osvobodili našega tolmača, ki nam je bil neprestano na razpolago, smo zavili v slačilnico pod tribunami. Toda že ob vходу smo ostrmeli: vse naokoli je bilo pokrito z dragocenimi, debelimi preprogami, ob stenah so bili globoki usnjeni naslonjači, celo na čitalnico in majhen bife niso pozabili Rusi, ko so gradili te stavbe.

»Kaj gremo na nogometno tekmo ali v gledališče?«, je vprašal eden izmed sotovarišev, ko smo vstopili v slačilnico.

»Tako kot doma v lepi, prijetni sobi,« je dodal drugi. Več kot petinajst let že obiskujem mednarodne tekme, toda kaj takšnega še nisem videl. Povsod so si slačilnice enake kot jajce jajcu: levo klopi, desno klopi, nad klopmi pa obešalniki za obleko. In tu? V sredini ogromna, okrogla miza z veliko vazo in rožami. Ves prostor pokrit z debelimi preprogami. Povsod klubske garniture in naslonjači. Zraven pa še čudovita kopalnica s toplimi prhami.

Slekli smo se in odšli na igrišče. Bilo je 11. dopoldne po moskovskem času in vročina je dosegla svoj višek: 35° Cel-

zija! Imeli smo razmeroma mnogo opazovalcev: novinarjev, fotoreporterjev, radovednih kibicev in še marsikdo od ruske reprezentance je sedel zgoraj na mogočnih tribunah.

Najprej smo se ogrevali, nato pa smo igrali tako kakor doma — trije proti enemu, štirje proti dvem in za konec osem proti osem.

»Lahko mirno streljate tudi na gol,« je dejal Herberger, »zato da se bo Herkenrath navadil na ruske žoge.«

Bile so prav tako velike kot naše, toda nekoliko lažje. Žoga je vibrirala v zraku in prvi strelji so šli čez vrata. Trava na igrišču je bila razmeroma dobra, toda, neverjetno trda. Med črtami, ki s kredo označujejo razne prostore, je manjkala trava. Nekaj delavcev je med tem ves čas izdatno polivalo stezo z vodo.

»Bilo bi nam ljubše,« sem dejal Herbergerju, da bi travo polivali z vodo, ne pa stezo. Ali ne bi mogli tega predlagati.«

»Bomo videli, kaj se da napraviti,« je odvrnil Herberger.

Sprva nismo verjeli, da bo imel kaj uspeha. Toda, smo si mislili, beseda tudi ni konj — zakaj ne bi vprašali. Toda — Herberger je uspel. V nedeljo dopoldne pred tekmo so znova polivali igrišče z vodo.

Prvih 33 na strelski preizkušnji

Rijeka ni navdušila

Hladno vreme, ki je začelo prevladovati v zadnjih dneh, je naše redne strelce že preganalo z odprti strelšči. Le najbolj »zagrizeni«, kot Planinc, Jez, Rems in še nekateri, ne odneha-jo in jih lahko najdemo skoraj vsako popoldne na strelšču ob Dolenjski cesti. Tem pa so se v četrti pridružili še tisti, ki običajno le poročajo o strelskih tekmovanjih in ne tekmujejo — novinarji.

Razpis Strelske zveze za nagradno tekmovanje je med novinarji vzbudil mnogo večje zanimanje kot smo pričakovali. Nekateri pesimisti so sicer napovedovali, da ta izven-sezonska strelska prireditve ne bo uspela, predvsem ne zaradi tega, ker bo udeležba najbrž majhna. Toda ti preroki so se zmotili. V četrti tek se je na strelšču zbralo 33 novinarjev, predvsem članov ljubljanskih redakcij, 3 pa so prispele celo iz Maribora. Kmalu po 14. uri popoldne je bilo v obeh strelskih lopah, v malokalibrski in v oni za streljanje z vojaško puško, na moč živahno. Zivahno celo preveč, kajti ob običajnih strelskih tekmovanjih vlada v teh prostorih mir in si nekateri celo ne upajo govoriti. To pač zaradi tega, da tisti strelci, ki so na »vatrehi liniji«, lahko nemoteno streljajo in jim seveda vsak nemir škoduje. Ker pa je bilo to neobičajno tekmovanje in organizirano šele prvič, našim novim pripadnikom strelskega športa ne smemo zameriti. Bili so namreč v velikem tekmovalnem zagonu in so drug drugega po svoje vzpodbujali.

Najprej so se vsi udeleženci pomerili v streljanju z malokalibrsko puško, kjer je vsak izstrelil najprej 3 naboje za poskušnjo in 10 za konkurenco. Ko so opravili svojo nalogo s tem orožjem, so morali nastopiti še z vojaško puško, prav tako s 13 strelci. Skupna vsota doseženih krogov z obeh orožij se je računala za končni plasma med posa-

meznimi tekmovalci. Rezultati seveda niso bili enaki onim, ki jih dosega strelci na svojih tekmovanjih, toda pri posameznikih smo opazili precej borbenosti in pazljivosti. Sprva so prevladovali novinarji Ljudske pravice in Ljubljanskega dnevnika, kasneje pa so začeli vedno bolj prodirati novinarji Slovenskega poročevalca, ki so ob koncu pobrali tudi največ prvih mest. Končni zmagovalci te prve strelske prireditve med novinarji je postal Vavpotič pred svojim redakcijskim kolegom Lenardičem (oba SP), pa tudi 3. in 4. mesto je pripadlo novinarjem iz CZP »Slovenski poročevalci«. Novinarji Slovenskega poročevalca pa so prevladovali pred drugimi tudi po udeležbi, saj jih je nastopilo največ, za njimi sledijo novinarji Ljudske pravice in Ljubljanskega dnevnika, TT in RTV Udeležba je bila torej prav zadovoljiva, kar velja enako za organizacijo in vse to kaže, da bodo tekme novinarjev postale tradicionalne. Takšno željo so izrazili vsi nastopajoči in zamisel Strelske zveze Slovenije torej ni bila napačna. Prihodnji teden bodo verjetno nastopile še novinarke, seveda če se jih bo zbralo dovolj.

Rezultati: Vavpotič 139 (71 MK, 68 v), Lenardič (oba SP) 133, Dolinar (TT) 109, Vidmar (SP) 106, Purgina (LD) 105, Fortič 101, Agnič (oba SP) 90, Mikeln (Del. E.) 85, Zorko (RTV) 83, Svab (D. E.) 83 itd.

Skupščina gorenjskih sodnikov

Kranj, 7. decembra — Včeraj je bila v Kranju enajsta redna skupščina Zbora sodnikov pri Gorenjski nogometni zvezi. Iz poročila smo razbrali, da je na Gorenjskem 23 sodnikov, kar pa je seveda še vedno premalo. Zato mora ob nedeljah marsikak sodnik soditi več tekem. V pretekli sezoni so imeli sodniki dva tečaja, tako da so dobili v svoje vrste štiri nove sodnike. Nekateri so dobili tudi naslov republiških sodnikov in tako ima podzveza sedaj devet sodnikov takega ranga. Zastopnik zbora sodnikov pri NZS tov. Erlih je poudaril, da bo treba v bodoče pritegniti še več mladih sodnikov. Na zboru so sklenili, da bodo v januarju imeli tečaj za nove sodnike, kot pripravo sodnikov na spomladansko sezono pa bodo pripravili še dva do tridnevni seminar.

Košarka na Viču

V počastitev spomina Janeza Drnovška je bil na VII. gimnaziji na Viču košarkarski turnir najboljših srednješolskih ekip iz Ljubljane. Po zelo zanimivih in razburljivih tekmah je zmagala IV. gimnazija pred TSS, VII. gimnazijo, II. gimn., I. gimn. in ESS. Najboljši strelca je bil Potočnik (VII. gimnazija) s 74 koši.

TEČAJ SMUČARSKIH UČITELJEV ZAKLJUČEN

Bled, 7. decembra — Danes je bil zaključen tečaj na Velem polju, katerega so se udeležili najboljše smučarske tekačice. Trajal je teden dni, vodila pa sta ga zvezni kapetan Knific ter Žemva.

JORDAN novi svetovni prvak

V Los Angelesu st se pomerila v borbi za naslov svetovnega boksarskega prvaka welter kategorije Amerikanca Don Jordan in Virgil Akins. Dosedanji prvak Akins je bil ves čas slabši nasprotnik in Jordan je povsem zaslužen zmagal po točkah in si je tako zagotovil naslov svetovnega prvaka.

Avstrijska nogometna zveza je odpovedala mednarodni tekmi s Spanijo in Dansko. Nogometni zvezi obeh držav sedaj grozita Avstriji s sankcijami in to s prekinitvijo vseh nogometnih odnosov, kakor tudi s tožbo pri Mednarodni nogometni zvezi.

V Melbourneu se je pričelo mednarodno prvenstvo Viktorije v tenisu. Prvo kolo je prineslo zmage favoritom. Nekaj rezultatov: Bucholz (ZDA) : Kearney (Avstral) 6:1, 6:0, 6:2, Mc Kay (ZDA) : Halem (Avstralija) 6:2, 6:4, 6:3, Schmidt (Švedska) : Langdon (Avstral) 6:1, 6:2, 6:3, Lundquist (Šved) : Gooder (Avstral) 3:6, 6:3, 6:3, 6:2, Cooper (Avstral) : Moore (Avstral) 6:0, 6:0, 6:0, Arila (Span) : Mc Egan (Avstralija) 6:8, 6:3, 6:2, 6:2.

Smrt je pobrala zapet enega izmed poznanih avtomobilskih dirkačev. Argentinski avtomobilist Gonzales se je smrtno ponesrečil na dirki za veliko nagrado Buenos Airesa.

V Rimu je bilo končano polfinalno srečanje za pokal kralja Custava med teniskima reprezentancama Italije in Švedske. Zmagali so Švedi s 4:1 in tako se bodo v finalu pomerili z Dansko.

Švedsko nogometno moštvo Norrköping gostuje v Čilu. V prvi tekmi v Santiagu je igralo neodločeno 0:0 z reprezentanco Čila, v drugi pa izgubilo proti prvaku Čila Colo Colo z 1:3.

(Nadaljevanje s 1. strani)

pretresljiv trenutek, ki je razburil domače igralce in goste. Škoda za Odred pa je bila tem večja, ker je bil Halilagić danes zelo prodoren in nevaren.

In drugi dogodki? V 3. minuti je Rijeka dosegla vodilni gol. Iz razdalje okrog 18 metrov je streljal Naumović. Mozetič je menda mislil, da bo šla žoga v out, toda našla je pot v mrežo v levem zgornjem kotu — 1:0. Na spremembo rezultata pa smo morali čakati do drugega polčasa. V 49. minuti se je glasil rezultat 1:1. Strelec je bil Halilagić, ki je z glavo dosegel neubranljiv gol skoraj na isto mesto kot v prvem polčasu Naumović. V 59. minuti je srednji krilec Pauković zagrešil težko napako in če bi bila Oblak ter Regally nekoliko bolj spretna, bi Odred lahko vodil. Superina pa je uspešno posredoval. V 62. minuti je Demeč dosegel drugi gol za Rijeko. Streljal je od daleč, žogo je Mozetič že ulovil, pa jo je tik za tem spustil nad seboj v mrežo — 2:1. V 81. minuti je Berek ušel obrambi Odreda, podal žogo Naumoviću, ta pa je iz razdalje 5 metrov streljal preko vrat. Tri minute kasneje je Bosanac silovito streljal in Mozetič je žogo komaj odbil v kot. V 89. minuti je Medle dosegel končni rezultat. Krivec za to je bil predvsem Jovanović, ki mu je Medle ušel, potem pa ni imel nikakršne težave več prevariti Mozetiča. V loku je podal žogo v mrežo — 3:1. Odred je v zadnji minuti še izsilil kot, toda sodnik je zaključil tekmo.

Objektivno in subjektivno...

Kot rečeno, smo od tega srečanja pričakovali precej več. To pa zaradi tega, ker Odred običajno prav dobro zaigra proti kvalitetno močnejšim nasprotnikom. O Rijeki ne moremo trditi, da je bila danes kvalitetno mnogo boljša od Odreda, pa tudi Odred ni prožil tiste igre, kot smo pričakovali. Objektivni razlogi so predvsem v tem, ker je

bilo igrišče slabo in so igralci uspevali le z dolгими strelji po zraku, medtem ko se po tleh igra sploh ni mogla razviti. Prav lahko bi se zgodilo, da bi danes zmagal tudi Odred. Toda dve napaki vratarja Mozetiča sta bili usodni, vrh tega pa se nekateri Odredovi napadalci predvsem Oblak in Frič, niso znašli. Prave razlike med zastopnikom I. in II. lige pa tudi ni bilo. Gostje so imeli boljše moči v krilski vrsti, domači pa v branilcih. Nič čudnega torej ne bi bilo, če bi se tek-

Napadalci Rijeke so pred vrati Odreda v večkrat uprizorili gnečo. Zato je imel Mozetič dosti dela. Nekajkrat je bil uspešen, trikrat pa ne...

Dva poraza Jeseničanov

Pretekli teden so imeli na Jesenicah dve zanimivi mednarodni prireditvi v hokeju na ledu. Domačini so sprejeli v goste najboljše avstrijske hokejiste, in sicer odlično moštvo Kitzbühel in včeraj Innsbruck. Obe srečanja so Jeseničani izgubili, kar dokazuje, da so po eni strani Avstrijci okrepljeni z nekaterimi Kanadčani zaskrat se boljše, po drugi strani pa, da domačim še precej manjkajo do polne forme.

Kitzbühel : Jesenice 12:5 (2:1, 5:2, 5:2)

Okoli 3000 Jeseničanov in okoličanov je pozdravilo domače in tuje moštvo. V prvih minutah je bila igra živahna in posebne nadmoči gostov ni bilo opaziti. Ze po nekaj minutah igre je Valentar dosegel prvi gol.

Toda gostje, med katerimi sta bila tudi dva Kanadčana, so kmalu spoznali način igre Jesenic in prešli v ostro ofenzivo. V ostalih dveh tretjinah so bili gostje popolnoma v premoči in tudi zasluženo visoko porazili domačine. Reči moramo, da je za tako visok poraz kriv tudi vratar Novak, ki očitno ni bil razpoložen. Grajati moramo občinstvo, posebej nekatere prenapeteže, ki so pokazali polno mero nesportnega vedenja. Ne samo, da so nesportni gledalci izžvižgali svoje igralce, skrajno nesportno so se vedli tudi do obeh sodnikov, ki so ju javno sramotili. Vprašujemo se, kako je vendar mogoče, da ni pri vsem javno posredovala bodisi klubska uprava, bodisi zastopniki Ljudske milice, ki bi morali najbolj nesramno posameznike odstraniti z igrišča in jih nato tudi kaznovati! Gole za domačine so dosegli: Valentar 2, Fele 2 in Tišlar 1.

Innsbruck : Jesenice 8:2 (2:0, 3:2, 3:0)

Za tekmo proti avstrijskemu prvaku so Jeseničani sestavili svoje moštvo takole: Novak, Trebusak, Turnšek, Kristan, Brun, Tišlar, Valentar, Fele, Čebulj N., Noč, Demšar, Vidmar, Čebulj B., Smolej.

Tudi za to tekmo je vladalo veliko zanimanje, saj se je na igrišču ponovno zbralo čez 3000 gledalcev. Igra je bila vseskozi lepa in dinamična. Sprva so bili domači enakovredni renomiranim gostom, pozneje pa so Avstrijci po zaslugi kanadskega igralca Scholleya prešli v vodstvo in bili mnogo boljše nasprotniki. Pokazalo se je, da se pri domačem moštvu obramba še ni docela vzvela v sistem igre, ki ga zahteva novi poljski trener. Zanimivo je, da sta dosegla oba gola mladina Smolej in Tišlar. Vratar Novak še ni dosegel lanske letne kvalitete ravni in je spustil nekaj strelcev, ki bi jih lani prav gotovo ubranil.

Jesenice C : KAC B 3:2 (1:1, 0:0, 2:1)

Današnja tekma med jeseniškim C-moštvom in drugim moštvom KAC iz Celovca je spet navdušila čez 1000 gledalcev. Igra je bila lepa. Mladi Jeseničani so zmago popolnoma zaslužili.

Jesenice B : Weiss 3:1 (2:1, 0:0, 1:0)

V današnji drugi tekmi med B-moštvom Jesenic in avstrijskim moštvom Weissom so domači doživeli ponovno zmago. Bili so v glavnem ves čas tekme boljše moštvo.

MARIBOR izločen v polfinalu

Zagreb, 6. dec. Polfinalno srečanje za prvenstvo Jugoslavije v boksu med Lokomotivo in Mariborom se je končalo z zmago Lokomotive 12:3. Ker je Lokomotiva zmagala tudi v Mariboru, so se domači tako uvrstili v finale državnega prvenstva.

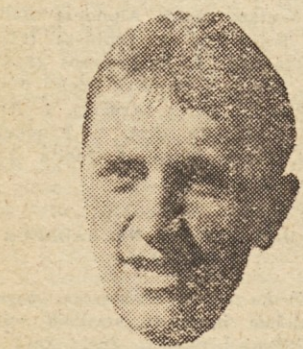
Tehnični rezultati: bantam: Čerovečki : Kajzer (0:2 (t. k. o.)), perolahka: Špoljar : Mehmed (0:2 (k. o.)), lahka: Hrubik : Zeman (0:2 (t. k. o.)), polmetler: Pristov : Kosa (2:0 (t. k. o.)), welter: Čašparac : Sibila (0:2), polsrednja: Balantič : Vadije (2:0 (t. k. o.)), srednja: Feketića : Pejilić (2:0, polteška: Strbac : Drofić (2:0 (t. k. o.)), težka: Vuzem : Ivezić (2:0 (t. k. o.)). V muški kategoriji je zmagal Rajković brez borbe, ker Maribor ni imel svojega predstavnika.

Mednarodno tekmovanje v Hannoveru je dalo večje število zelo dobrih rezultatov in omenimo naj le nekatere: 100 m prosto Baumann 57.7, 400 m prosto Blecker 4:47.3, 100 m hrbtno Wheaton (Kan) 1:05.8, 100 m metuljček Baumann 1:06.5, 200 m metuljček Hirsch 2:37.6, ženske: 100 m hrbtno Barber (Kan) 1:13.3, 100 m prsno: Urselmann 1:19.0, 100 m metuljček Lagerberg (Niz) 1:12.1.

olimpijski kandidati Pavle Zidan

Gotovo ga poznate, saj je letos na tradicionalni dirki »Po Jugoslaviji« za zaključek v zadnji etapi od Kranjske gore do Ljubljane prvi zavozil na ljubljanske ulice in tudi pretrgal ciljno vrvico v Tivoliju. Vihar navdušenja ga je zagrabil kot vrtnice in Pavle ni vedel, kako naj da duška svojem veselju. Njegova največja želja se mu je tedaj torej izpolnila in prav gotovo je bil bolj ponosen na to zmago, kot če bi zmagal na katerikoli drugi dirki v inczemstvu.

Strokovnjaki so že pred leti napovedovali postavnemu Pavletu lepo športno kariero. Fant je močan in zdrav, zato bo lahko še

dolgo pritiskal na pedala. Tudi njega so kolesarski strokovnjaki uvrstili med olimpijske kandidate in mu tako dali polno priznanje. Pavle pa ni vedno pripravljen za razgovor. Beseda mu ne teče tako gladko kot njegovo kolo. Čeprav ima doma lepo zbirko različnih domačin in tujih časopisov, mu je vendarle najbolj pri srcu priznanje domačih strokovnjakov.

Ko smo ga vprašali, kaj misli o bodočih pripravah za prihodnjo sezono in morda o nastopu na olimpijskih igrah, ni znal dati posebnega odgovora.

»Pripravil se bom tako kot vsako leto«, je skromno pribil, »pa če je to meddržavna tekma ali če so olimpijske igre. Kolesarji se moramo pripravljati vsi sezono. Pri tem ne smemo poznati samo svoje lastne moči, ampak moramo vedno trezno presojati tudi dejanski položaj.« Ko smo o Pavletu vprašali za mnenje tudi njegovega klubskega tovariša Janeza Zirovnika je le-ta rekel:

»Pavle je dober tovariš in na cestah odlični bорец. Res je, da mu delajo preglavice klanci, toda po ravnih cestah je skoraj nepremagljiv. Potrebuje še načrtne vade — zlasti v zimskih mesecih — ki je prav gotovo ne bo zamemaril, saj je preveč vnet za kolesarski šport.«